

ΛΕΥΚΑ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑ

Ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν παιδιῶν γίνεται μίγξις καὶ ἀκατάπαυτος πόλεμος μεταξύ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, μεταξύ τῆς εὐταξίας καὶ τῆς ἀταξίας, τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἀμελείας, τῆς εὐπειθείας καὶ τῆς ἀπειθείας, τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς ἀνηριίας. Ὁ πόλεμος οὗτος διαρκεῖ ἕως ὅτου ὑπερισχῆσῃ τὸ καλὸν βοηθούμενον ὑπὸ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς καλῆς διδασκαλίας.

Τούτο δὲ εὐκόλως δυνατόν ἐστι νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὰ σχολεῖα ὅπου συναθροίζονται παιδιὰ παντὸς εἴδους, τὰ ὅποια ἔχουσι διαφόρων εἰδῶν ἀρετὰς καὶ κακίας καὶ διάφορα ἐλαττώματα.

Εἰς τὰ σχολεῖα ὅταν ἴδῃ κατα πρώτην φοράν ὁ μαθητὴς, τί ὑποφέρει ὁ δασκηνός ἕως ὅτου σχετισθῇ πρὸς τοὺς παλαιοὺς μαθητὰς καὶ ἀξιώσῃ νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὰ παιγνιδία τῶν καὶ τὰς διδασκαλίας τῶν, νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν παρέα τῶν!

Ἐάν οἱ κακοὶ οὗτοι μαθηταὶ ἠσθάνοντο τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῶν νέων μαθητῶν, θὰ ἐφύροντο βεβαίως πρὸς αὐτοὺς μετὰ περισσοτέρας φιλανθρωπίας καὶ φιλοφρονήσεως.

Ὁ μικρὸς Ἰσίδωρος Βαλρὺς ἦτο μίγξις ἢ ὅπως κοινῶς λέγομεν, μελαψός, διότι ἡ μάμμη του ἦτο Μαύρη, Ἀραπῖνα, καὶ εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, εἰς τὴν νῆσον Μαρτινίκαν. Εἶχε δὲ

θεῖον φιλόμουσον ὄστις τον ἀπίστευεν εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ἡ Μαρτινίκα κατέχεται ὑπὸ τῶν Γάλλων.

Ἦτο δὲ παιδίον εὐμορφότατον συμπαθητικώ-

τατον, κάλλιστον καὶ φιλοπονιώτατον. Δὲν εἰσέφερε πόνον λύπην ἠσθάνθη ὅτε ἀφῆσε τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς γονεῖς του! Ἄλλὰ πάλιν τὸν ἐνίσχυνε ἡ παρηγορία καὶ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ σπουδάσῃ, θὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος, καὶ ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τινα ἔτη εἰς τὴν πατρίδα του πεπαιδευμένος καὶ ἄξιός νὰ κερδαίνῃ ἐντίμως τὸν ἄρτον του.

Ἄλλ' ἡ εὐγενὴς αὐτῆ ἐπιθυμία του ἀντημείφθη πολὺ κακῶς.

Ἐν τῇ λυκείῳ ὁ «μίγξις» ἐγένετο περιγέλος τῶν μαθητῶν, ὁ σκοπὸς πάσης ἐνοχλήσεως καὶ ἐφυσιολογίας.

Τὴν ὥραν τοῦ δαλύματος ὁ Βαλρὺς ἤκουε τοὺς μαθητὰς λέγοντας αὐτὸν μαϊμουῦ, ἀραπόγατον.

Ἐτρεχον πρὸς αὐ-

τὸν καὶ τὸν ἠρώτων διαφόρους ἐρωτήσεις πειρακτικὰς καὶ ἀνοήτους.

— Δὲν μὰς λές, Βαλρὺ, τί θὰ εἰπῇ «μίγξις»; αὐτὸς ποῦ πουλεῖ αμυγίγες;

— Εἶδες τὰ ἀδελφία σου εἰς τὸ Ζυφλογικὸν μουσεῖον;

— Ἐξέρεις νὰ μὰς εἰπῆς τί διαφέρει τὸ νῆσιμον ἐνὸς μαύρου ἀνθρώπου καὶ ἐνὸς λευκοῦ; Ὁ

«ΕΚΚΑΙΕ ΚΑΙ ΣΥΝΕΣΤΡΕΦΕ ΤΟ ΜΑΝΘΑΙΟΝ ΤΟΥ»

μαύρος μεταχειρίζεται μαύρο σαπούνι και ό λευκός λευκόν . . .

Τό δύστηνον παιδίον κατέφευγεν εις τινα γωνίαν τής αούλης και έκλαιε και συνέστρεφε τό μαντήλιόν του εις τās χειράς του· οι δέ μεγάλοι μαθηταί διήρχοντο εμπροσθέν του και τόν περιεπαίζον λέγοντες διαφόρους πειρακτικάς άστειότητας.

Ενίοτε ότε τόν παρεφορτώνοντο, τώ ήρχετο όρεξις νά επιπέση κατ' αυτών και νά τους χειροτονήση διά τών στιβαρών γρόνθων του και νά τους άποδείξη ότι έχουσι και οι μιγάδες καρδίαν και γρόνθους.

Αλλά πάντοτε έκρατείτο, διότι πρό παντός άλλου πράγματος ήθελε νά κερδήση τήν υπόληψιν του διευθυντού και τών καθηγητών και νά άφήση τους άστειους συμμαθητάς του νά βαρυνθών άφ' ου έβλεπον ότι αυτός ούδόλωσ προσέχει εις τās άνοησίας των.

Και πράγματι κατώρθωσεν εις βραχύτατον χρόνον νά επιτύχη του ποθουμένου, έγινεν ό πρώτος μαθητής τής τάξεώς του.

Παράδοξον! άφ' ής ήμέρας οι συμμαθηταί του ειδον ότι ό Βαλρύ ήτο άνωτέρος των εις τά μαθήματα, παρευθής μετέβαλον τρόπον έπαυσαν και οι πειρασμοί και τά σκώμματα και αι άνόητοι άστειότητες. Εις μάλιστα εκ τών μεγάλων

μαθητών, τόν προσεκάλεσιν ήμέραν τινά νά παιζώσι.

Μετ' όλιγας ήμέρας πάντες επεζήτησαν τήν φίλιαν του.

— Φίλοι μου, ειπε προς αυτούς, έξ αίτίας σας έπέρασά ένα μήνα όλόκληρον άθλιον και έλειπόν. Επίτηδες μου τά έκάνετε όλα αυτά διά νά με γυμνάσητε νά συνειθίσω εις τό Δυκειον; Αν είνε αυτό τό πρώτον μάθημα του Δυκειου, είνε πολύ σκληρόν μάθημα. Εγώ ένόμιζον ότι ως ξένον θα με περιποιηθήτε και θα με φιλοξενήσητε μετ' αγάπης και προθυμίας. Αλλά ήπατήθη. Τώρα όμως άφ' ου έμειθα φίλοι, επιτρέψατέ μου νά σας δώσω μίαν συμβουλήν φιλικήν. Του λειπού νά φερεσθε καλλίτερον προς τους νεοφερμένους. Οι λευκοί νά μη πειράζουν τους μαύρους, και νά μη τους εξευτελίζουν, διότι τέλος πάντων και εις τό παιγνίδιον του ζαρκιου τα λευκά και τα μαύρα έχουν τήν αυτήν αξίαν. . .

Τό λογύδριον τουτο του μιγάδος κατεγοήτευσε τους συμμαθητάς του, οίτινες άνωμολόγησαν τήν ήτιάν των.

Εκτοτε δέ ό Βαλρύ ήγαπώτο και έλατρεύετο υπό τών μαθητών του Δυκειου . . .

Διατί νά μη τόν αγαπήσουν εύθυσ έξ αρχής; . . .

[Εκ τών τής Αειλίδος Χανούμ]. Π. Ι. Φ.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ

Ο Δεκέμβριος ξεφυγά; είνε ή τελευταία του ήμέρα δηλαδή, και ήμεις άντι νά φανούμεν όλιγον ευγενείας, όπως πρέπει, εις παλαιόν μας φίλον ό οποίος φεύγει, άπ' άναγκίας τόν προπεμπόμεν τόν ταλαιπωρον γέροντα με κάθε λογής θόρυβον ώσαν νά ήτο άποτυγών ύποψήριος. Και ένώ εις παρομοίας περιστάσεις συνήθως λυπούμεθα και κλαίόμεν, όμως σήμεραν εις όλων τά πρόσωπα είνε ζωγραφημένη ή χαρά. Η χαρά όχι διότι φαίνεται ότι κάτι έκερδίσαμεν, ή διότι απέφυγαμεν από κάτι κακόν και όλέθριον, αλλά μία χαρά άλλόκοτος ή όποία φαίνεται νά σου λέγη:

«Α! τέλος πάντων, άπόψε φεύγει ό Δεκέμβριος και αύριον ξημερώνει νέος χρόνος που μās φέρνει. . . » Και τί μās φέρνει; Τό άγνωστον. Και όμως δι' αυτό τό άγνωστον ό καιμένος ό Δεκέμβριος σφαλεί τ' αυτιά του νά μη άκούση τί του φάλλομεν.

Και τί σκληροί φαινόμεθα. Ξεύρομεν από ποιόν δρόμον θα φύγη και εκεί μαζευόμεθα όλοι. Η όδός Ερμού γεμίζει, πλημμυρίζει κατά γράμμα από κόσμον. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, κορίτσια, νέοι και γέροντες, όλοι εκεί τόν περιμένουν με γέλιο εις τό πρόσωπον, με ένα παιγνιδάκι εις τό χέρι, μίαν σφυρίκτραν, μίαν τράκαν. Ξεύρουν ότι από κει θα περάση ό καιμένος ό γέρω Δεκέμβριος με τίσας χιλιάδας χρόνια 'ς τή ράχι του, με τό βαρύ του έπανωφόρι από γουναρικό τής Ρωσσίας, τ' άσπρα κάτασπρα γένεια του, και δύο σακούλες εις τόν ώμό του μία μπρός γεμάτη και μία πίσω άδειανή, άπαράλλακτα όπως και καθένας από μās έχει δύο σακούλες καθώς έγραφε εις τούς μύθους του ό μακαρίτης πρόπαπός μου Διόσωπος. Και όχι πώς και ό Δεκέμβριος γεμίζει τής σακούλες του όπως και μεις, όχι. Αυτός εις τήν γεμάτη έχει όλας τās λύπας που μās φέρνει

ένώ ή άδεια είχε όλα τα καλά και τās εύχαριστήσεις που μās άφησεν ό καιμένος.

Και όμως μαζί με τό χαρούμενον πλήθος που άνεβακατεβαίνει, με τās έμπορφας κυρίας με τά λαμπρά των ένδυματα, και τους νέους του συρμού που μετρούν με τήν πρήξά πόσω πλατύ πράττει νά είνε τό πανταλόνι των, άναβαίνει και ένα πτωχόπαιδο, ό Μανώλης ο υιός τής Κυράς Κώσταινας.

Είνε ως δεκατριών χρόνων παιδί και μοναχογιός. Ο πατέρας του ό μάστρο-Κωίτας άπεράσισε νά φύγη εις τήν Αμερικην, επειδή ήκουε ότι εκεί έγιναν πολλοί πλούσιοι και άφησε τήν γυναίκα του με τόν Μανώλη. Από τότε, είνε τώρα τρία χρόνια, ζούνε με τό ξενοδούλεμα τής μητέρας και σπουδάζει και ό Μανώλης. Ζούνε, και ό Θεός ξέρει πώς ζούνε και πόσες φορές αναγκάσθηκε ή μάνα νά μείνη νηστική διά νά πάρη κενά βιβλίο του Μανώλη. Έκείνον έχει 'ς τόν κόσμο και θέλει νά τόν κάμη άνθρωπον διά νά τόν έχη μία μέρα στολίδι της.

Βλέπει και ό Μανώλης τά βάσανα που ύποφέρει ή καιμένη ή μάνα του και θέλει και αυτός να τήν παρηγορήση και όσω μπορεί τήν βοηθεί εις τήν δουλειά της. Έκείνη τήν ήμέρα, παραμονή πρωτοχρονιάς, έσυλλογίσθη πώς μπορούσε νά πάρη και αυτός νά ξενοδουλέψη.

— Άς πάγω, έσκέφθηκε, εις τήν όδόν Ερμού και πάντα θα βρεθώ κάποιος νά με στείλη σε κανένα θέλημα ή νά τού πάγω τίποτε σπίτι του. Έτσι θα βγάλω μία δραχμή και θα μπορέσω ν' αγοράσω τής μάνας μου μία βασιλόπητα. Και τί χαρά που θα έχη ή καιμένη ή μανούλα μου.

Ανέβαινε λοιπόν συλλογισμένος και έκύταζε δεξιά και άριστερά εις τά καταστήματα, τί ώραία και πολυτελή πράγματα είχαν έκθέση διά δώρα τής πρωτοχρονιάς. Τής ώραίες κοούκλες με τά ξανθά μαλλιά και τά μεταξωτά φορέματα, τής σάλπιγγες, τά τύμπανα, τους ανθρωπακούς και τόσα άλλα θυμάσται τής βιομηχανίας αυτής.

Ανέβη εις τά βιβλιοπωλεία του Βλαμπερσ και Μπέκ και έμεινε χωρίς φωνή από τήν έκπληξί του. Κόκκινα, πράσινα, κυανά βιβλία, μικρά, μεγάλα, ελληνικά, γαλλικά, γερμανικά, χρυσόδετα, με γαυσά φύλλα και με εικόνες χρωματιστές. Τά έκύταζε και δέν τά εγόρτανε. Τί ώραία! και νά είχε μερικά άπ' αυτά! Άχι! και νά είχαν όλους τους τόμους τής «Διαπλάσεως των Παιδιών» με έκεινο τό ντροπαλό και σεμνό δέσμιό τους. Νά διαβάση τόσας ώραίας ιστορίας, τόσα καλά διηγήματα. Και έχασκεν όλόκληρον ώραν άπ' έξω και έθεωρούσε τόν εαυτόν του ίκανοποιημένον διότι και μόνον ήμπορούσε νά τά βλέψη.

Έξαφνα σταματá μία άμαξα ώραία άπ' έξω εις τό βιβλιοπωλείον, και ένας μικρός ύπηρετής από εκείνους που λέγουν άκολούθους, κατεβαίνει από τήν θέσιν του που έκάθητό δίπλα εις τόν άμαξηλάτην. Άνοίγει τήν θύραν και κατεβαίνει μία κυρία μελαγχροινή με μεταξωτό μαύρο φόρεμα. Από πίσω της έκατέβησαν και δύο παιδάκια όλίγο μικρότερα άπ' αυτόν εις τήν ήλικίαν, κομψά κομψά ένδυμένα, άδελφός και άδελφή.

— Τί εύτυχισμένα παιδιά! έσκέφθη ό Μανώλης. Τώρα έκείνα θ' αγοράσουν τόσα ώραία πράγματα έκεί μέσα.

Δέν έπέρασε πολλή ώρα και έβγήκε ένας ύπάλληλος του βιβλιοπωλείου και κρατούσε κάτι τόσα μεγάλα και ώραία βιβλία από έκείνα που έθαύμαζεν όλόκληρον ώραν ό Μανώλης. Από πίσω ήρχετο ή μελαγχροινή κυρία με τά δυο παιδιά της που ήσαν κτευχαριστήμενα. Έβλεπε τό προσωπάκι τους και έλαμπεν από εύχαριστήσι.

— Α! τους έκαμε ή μαμά τους τά δώρα τους, ειπε μέσα του ό Μανώλης. Και μένα ποιός θα μου χαρίση τίποτε;

Ανέβηκαν και ή άμαξα έξέκίνησε. Έκείνην τήν στιγμήν ειδεν ό Μανώλης κάτω εις τά χώματα πεσμένον ένα χαρτοφυλάκιον. Πάει σιγά, σκύπτει, τό πιάνει, τό άνοίγει και βλέπει μέσα ένα σωρό χαρτονομίσματα. Κυτάζει καλά ό Μανώλης, γιατί του φαίνεται πώς είνε ψέμματα, μα πάλι τά βλέπει, τά πιάνει, τά ξαναπιάνει και δέν του φεύγουν. Είνε δικά του. Τά εύρηκε. Ω! τί χαρά, τί χαρά! Και ή καιμένη ή μάνα του που ξενοδουλεύει, που σήμερα τό πρωτό έλογάζιαζεν αν θα έχουν ν' αγοράσουν και αυτοί μία βασιλόπητα! Και μόνο μία! Τώρα με αυτά τά χρήματα ό Μανώλης αγοράζει όχι βασιλόπητα αλλά τόν κόσμον όλο. Είχε τώρα εις τά χέρια του χρήματα, από κείνα τά χρωματιστά χαρτιά, που πρώτα καμιά φορά τά έβλεπεν εις τά χέρια κανενός όταν έπερνούσεν από τό χρηματιστήριον και δέν είξευρε καλά καλά τί είνε. Φεύγει από κει από τήν πολυκοσμία και τρέχει άλλου μόνος του νά τά ιδή καλά καλά, χωρίς νά έχη κανένα φόβα μη τόν ιδούν.

Νά τόν ιδούν! Έξαφνα στέκεται ό Μανώλης και σκέπτεται. Και γιατί φοβούμαι νά με ιδούν; Μηπως τάχα κάμω κακήν πράξιν; Έγώ εύρηκα κάτω αυτά τά χρήματα. Δέν είνε δικά μου τώρα; Όποιος τά έχασε, τά έχασε. Τόσω τό χειρότερον δι' αυτόν. Θα πη πώς τά είχε πολλά και δέν τόν έμελε. Μα πάλι αν είνε κανενός πτωχού; . . . Χά, χά, χά, φτωχός και νά έχη τέτοιο ώραίο πορτοφόλι και τόσα πολλά χρήματα.

Μπα! Θα είνε εκείνης τής κυρίας με τό άμάξι. . .

Και ό Μανώλης επήγαινε και όλοένα έσκέπτετο. Η μικρά του καρδιά, βασιανισμένη από τήν δυ-

στιχίαν μόλις εύρηκε μίαν τοιαύτην εύκαιρίαν ανάκουφίσεως, έσπευσεν άμέσως να την άσπάση όπως ό ασθενής τό φάρμακον τό όποιον του δίδουν διά σωτηρίαν. Ό εγωισμός του μόλις τον άφινε να σκεφθή, ότι θα ήτο κακή πράξις αν έκρατεί τό ξένον πράγμα τό όποιον πολύ πιθανόν να ήτο πτωχού. Άμα όμως έσυλλογίζετο ότι είνε τής κυρίας με τό άμαξι, ήθελε να πείση τον έαυτόν του ότι έπραττε φυσικώτατα τό καθήκόν του να τό κρατήση. Καί όμως ή συνείδησις του δεν του τό επέτρεπε. Καί έγέλασε. Χά, χά, χά! Έγέλασεν, αλλά όσον έσκέπτετο τόσον εύρισκε κακήν την πράξιν του. Έθλεπε μόνοσ του ότι τό πράγμα ήτο ξένον, άρα του έλεγεν ή συνείδησις του δεν είνε δικόν του. Καί άμα κανείς κρατή ξένον πράγμα εκείνος λέγεται κλέπτης. Ένθυμήθη την μητέρα του που του διηγήθη κάποτε μίαν ιστορίαν καθώς την ιδιήν του, και πώς ή μητέρα του παιδιού εκείνου τό έσυμβούλευσε να τό δώση όπισω.

Τί άλλο λοιπόν ήτο ή ιστορία τής μητέρας εκείνης παρά συμβουλή την όποιαν έπρεπε ν' ακολουθήση;

— Άλήθεια, είνε μέσα του ό Μανώλης, τά χρήματα είνε ξένα, βέβαια θα είνε εκείνης τής κυρίας.

Άνοίγει και πάλιν τό χαρτοφυλάκιον και βλέπει μέσα και ένα επισκεπτήριον που έγραφε με κάτι κεφαλαία γράμματα ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΛΟΥ.

— Ά! είνε εκείνης τής κυρίας που έχει τό μεγάλο σπίτι.

Εστάθη μίαν στιγμήν σκεπτικός με τό κεφαλί καταβασμένο και άμέσως θυμωμένος σχεδόν κατά του έαυτού του:

— Μπα πώς ήτο δυνατόν, είνε, να συλλογισθώ να κρατήσω ξένο πράγμα! Γρήγορα, Μανώλη, πήγαινε εις τό σπίτι να τό δώσης.

Άμέσως τό βάζει 'ς τά πόδια και μιá και δυό φθάνει. Κτυπά την θύρα.

— Ποιόν ζητείς; τον έρωτá ένας υπηρέτης με στολή.

— Την κυρίαν Καλού.

Ό θυρωρός τον άφήκε να έμβη και άπ' εκεί τον πέρνει άλλος και τον έφερε εις μίαν μικράν αίθουσαν, όπου ήτον ή κυρία Καλού με τά παιδιά της.

Προχωρεί ό Μανώλης με τό καπέλο στα χέρια.

— Τί θέλεις, μικρέ μου; τον έρωτá ή κυρία Καλού.

— Κυρία, εύρηκα άπ' έξω εις τό βιβλιοπωλείον Βίλμπεργαυτό τό χαρτοφυλάκιον. Είδα πώς είνε δικό σας και σας τό έφερα.

— Είδες, μαρά, τί καλό παιδί; έτόλμησε να ειπή ό υίός τής κυρίας Καλού.

— Φαίνεται πώς διαθάζει την «Διάπλασιν», είνε μυστικά ή μικροτέρα αδελφή προς τον αδελφόν της.

Η κυρία Καλού καθώς είδε τον Μανώλη πτωχικά αλλά καθαρά ένδυμένον, και με τόσους εύγενείς τρόπους, ευχαριστήθηκε πολύ και του είνε:

— Ευχαριστώ πολύ, μικρέ μου, πολύ ευχαριστώ. Πές μου τίνος είσαι και που κάθεται;

Τότε ό Μανώλης τής είνε με λίγα λόγια την ιστορία τους. Η κυρία Καλού τον ευχαρίστησε και πάλι και ό Μανώλης έφυγεν ένφ' ό υίός της έλεγεν ακόμη:

— Είδες τί καλό παιδί, μητέρα;

Ό Μανώλης, θα πούμε την άλήθεια, έφυγεν από τό σπίτι τής κυρίας Καλού ευχαριστημένος από τον έαυτόν του, αλλά δυσηρεστημένος κάπως από την κυρίαν Καλού. Αυτός έκαμε τό χρέος του ως τίμιος άνθρωπος και απέδωκε τά ξένα. Καί είνε μεν άλήθεια πώς δεν ήτο υποχρεωμένος να τον επαινέση κανείς, αλλά πάλιν εις παρομοίας περιστάσεις κάτι τι δίδουν και μάλιστα όταν είνε τέτοια ήμέρα επίσημος.

Και ήθελεν ό Μανώλης ν' αποκρύψη την δυσάρεσκειάν του αυτήν από τον έαυτόν του, αλλά δεν τό κατώρθωσε και με τάς έντυπώσεις αυτές σχεδόν επήγε σπίτι του.

Εκεί εύρε την μητέρα του που εκαθάριζε τό σπίτι των και άσπριζε τους τοίχους, δια να υποδεχθούν καθαροί τό νέον έτος που, ποιός ζεύρει, μπορεί να τους έφερνεν εύτυχίας.

— Μητέρα, είνε ό Μανώλης, επήγα έξω να μπορέσω να κάμω κανένα θέλημα και να σου αγοράσω κανένα δώρο, μα δεν εύρηκα τίποτε.

— Ε! δεν πειράζει, παιδί μου, καλά να είμαστε, του είνε ή Κυρία Κώσταίνα.

— Μα ξέρεις, μητέρα, μου 'τυχε και κάτι άλλο.

— Τι, παιδί μου;

Και ό Μανώλης διηγήθη την ιστορίαν του χαρτοφυλακίου και πώς τό επέστρεψεν εις την κυρίαν Καλού. Η μητέρα του χαρούμενη από τά αισθήματα του υίου της τον κατεφίλησε και του είνε:

— Καλλίτερο δώρο, παιδί μου, άπ' αυτήν την πράξιν σου δεν μπορούσε να μου στείλη ό Θεός.

— Ναί, μα δεν έπρεπε, μητέρα, να μου δώση τίποτε ή κυρία Καλού; Όχι πώς τό θέλω γιατί τής έδωκα πίσω τά χρήματά της, μα να έτσι τό συνειθίζουν, και για να δείξη και εκείνη την εύγένειά της.

— Πρέπει να ξεύρεις, παιδί μου, του λέγει ή μητέρα του σοβαρά, πώς κάθε καλή πράξις γάνει την αξίαν της άμα γίνεται από συμφέρον. Έτσι και ή ιδιή σου, αν τό έκαμες δια να έχης την

απαίτησιν να σου δώση άμοιβήν έπειτα ή κυρία Καλού, δεν έχει καμμίαν αξίαν ή πράξις σου.

Ό Μανώλης επέδησε εις τον λαιμόν τής μητέρας του και την κατεφίλει.

— Όχι, μητερούλά μου, είνε, άχι δεν τό έκαμα γι' αυτό.

Έπραγε, και πάλιν ό Μανώλης με την αυτήν ήρωϊκήν έλπίδα έβγήκεν έξω εις τους δρόμους: ό κόσμος τόρα ήτο περισσότερος ή τό πρωί, πάντοτε εύθυμος, πάντοτε χαρούμενος, πάντοτε γελαστός. Ό Μανώλης έπροσπάθησε να εύρη καμμίαν εργασία, αλλά δεν τό κατώρθωσε.

Ό ήλιος έστρεχεν εις την δύτιν του και όταν ή νύκτα έπλησίαζε τόσον ό θόραβος ηύξανε. Ό Μανώλης άμα είδε και έφθασεν ή νύκτα επήρε πάλιν τον δρόμον του σπιτιού των. Στον δρόμον όπου και αν περνούσεν έθλεπεν υπηρέτας να τρέχουν έδώ κ' εκεί και όλοι κάτι έβαστούσαν στα χέρια των. Όλοι έστελναν δώρα εις τους φίλους των.

— Και μόνο 'ς έμάς δεν θα στείλη κανείς τίποτε, έσκέπτετο.

Άνοιξε την θύρα, έμβήκε μέσα, έφίλησε την μάνα του και επήγε να πάρη τό βιβλίον του.

— Άφησε, παιδί μου, τό βιβλίον, του λέγει ή μητέρα του. Ημέρα που είνε έλα να κόψωμα και 'μεις την βασιλόπητα για τό καλό του χρόνου.

— Έχομε και 'μεις βασιλόπητα, μητέρα; Και πώς την αγοράσες;

— Δεν την αγοράσα, παιδί μου. Κάποιος καλός χριστιανός μάς την έστειλε.

Κάθηνται και οι δύο 'στο τραπέζι, κάνουν την προσευχή τους και πιάνει ή μητέρα τό μαχαίρι να κόψη την πητα. Έξαφνα τό μαχαίρι σταματά προσπαθεί, τίποτε. Είχε κάτι τι σκληρόν και μεγάλο πράγμα μέσα και όγι τό συνειθισμένο νόμισμα. Την διαχωρίζουν εις δύο τέλος και έξάγουν ένα πλατόν λευκόν φακέλλον. Τον άνοίγουν και βλέπουν άφωγοι από έκπληξιν ένα χαρτοφυλάκιον. Τό ίδιον εκείνο που εύρε τό πρωί ό Μανώλης. Η μητέρα του κυτάζει με θαυμάσια μάτια, ένφ' εκείνος έρευνá να 'δη τί περιέχει. Γεμάτο από χαρτονομίσματα όπως τό πρωί, να και ένα γράμμα. Τό άνοίγουν είνε τής κυρίας Καλού εύλογημένη οικογένεια, ή όποία γράφει εις την κυρία Κώσταίνα και την παρακαλεί να δεχθή εκείνα τά όλίγα χρήματα και να τής επιτρέψη να σπουδάση τον υίόν της δια τον όποιον την συγχαίρει.

Η κυρία Κώσταίνα, από την χαρά της δια τέτοια ξαφνική τύχη εκλαίεν, ένφ' ό Μανώλης μετανοούσε πικρά διότι πρωτα είνε κατηγορήση ως άχαριστον την κυρίαν Καλού.

ΑΙΣΙΟΠΟΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μη άφίνης την γλώσσάν σου να προτρέχη του νοϋ. (Η γλώσσα σου μη προτρέχέτω του νοϋ έλεγον οι πρόγονοί μας).

έπιφανών δεν είνε έπαινος του λέγοντος, αλλά των προγόνων του.

— Έσο μεγαλόψυχος και μετριόφρων.

Ό Άρετος Πάγος κατεδίκασεν εις θάνατον παιδίον τό όποιον έμάδησε μικρόν πτηνόν και τό έρριψεν εις την χιόνιν.

— Ουδέποτε κερδαίνει όστις συζητεί μετά τρυχύτητος και παραφοράς.

Η άλαζονεία ύποτιμά και έξευτελίζει πάσαν εύφυϊν και πάσαν άρετήν και πán άλλο προτέρημα.

— Οί κόποι του σώματος θεραπεύουσι τους πόνους τής ψυχής.

Τό να καυχάται τις ότι κατάγεται εκ προγόνων

— Υγίεια τής ψυχής είνε ή φρόνησις.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μέρα γλυκειά, χαρμόσυνη,
έλα 'ς εμάς και πάλι
μέ' δλα σου τὰ κάλλη
και λάμψε 'ς τὸ σκοτάδι μας
μέ' δλο σου τὸ φῶς.

Ρεῦμα χαρᾶς ὀλόσωμη
περὶ τὴν οἰκουμένην.
'Σ τὴν γῆ τὴν ζαλισμένην
βρέφος γεννᾶται σήμερα
ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Τὸν θρησκο και τὸν βάρβαρο
τ' ἀστέρι Του φωτίζει
κι' ἀγνώρισταις χαρίζει
παρηγορίας ἢ ἀγάπη Του
'ς τ' ἀνθρώπου τὴν καρδιά.

Μέσ' ἀπ' τὸ χιόνι βγαίνουνε
καλοκαιρινὰ λουλούδια,
και γύρω τὰ τραγοῦδια
'ς τοὺς οὐρανούς ἐκφράζουνε
τῆς γῆς τὴν εὐτυχιά.

Λάμπ' ἢ χαρὰ 'ς τὰ ἀνάκτορο
και 'ς τὸ φτωχὸ κελάρι
ἔχει καθεὶς καμάρι
'ς τὴν στολισμένην τράπεζα
τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ.

Μαζί μας και τὰ οὐράνια
γορτάζουν τέτοια μέρα,
κι' ἀκοῦς εἰς τὸν αἰθέρα
χυμένο τὸ μελωδῆμα
τ' ἀγγελικοῦ χοροῦ.

G. MARTINEAHE

ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΚΟ

Χωρικός τις εἶχεν ἓνα ὄνον. Ὁ ὄνος οὗτος ἦτο ἐνίοτε φοβερὰ πεισματάρης. Ἄν δὲν εἶχε διαθέσειν, ὁ κόσμος νὰ ἐχαλοῦσε, δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Μίαν ἡμέραν ὁ χωρικός ἐφόρτωσεν εἰς τὸν ὄνον δύο σάκκους κριθῆς και μετέβαινεν εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ τοὺς πωλήσῃ. Ἄλλ' ὅταν ἐφθασεν εἰς ἐν μονοπάτι ὁ ὄνος ἐστάθη και δὲν ἐνόει κατ' οὐδένα λόγον νὰ προχωρήσῃ. Ὁ χωρικός ἐθύμωσε και δεικνύων εἰς τὸν ὄνον τὴν μαγκοῦράν του, ἔλεγε:

— Νὰ σοῦ δείξω ἐγώ, χονδροκέφαλε, τί θὰ εἶπῃ γαϊδουρινὸ πείσιμα!

Και ἐκίνησε κατ' αὐτοῦ ἀπειλητικῶς τὴν χονδροῦράν ῥάβδον.

Ὁ ὄνος ἐσῆκωνε τὰ ὠτὰ του με τρόμον, ἀλλ' οὔτε βῆμα δὲν ἐκίνηθη ἐκ τῆς θέσεώς του.

Τότε ὁ χωρικός ἐθύμωσε περισσότερο.

— Δὲν θὰ σοῦ περάσῃ, ζωντόβολο, θὰ πας ἐμπρός, θέλεις δὲν θέλεις!

Και πάτ, πάτ ἢ χονδρὰ ῥάβδος κατέβαινεν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ὄνου.

Ὁ ὄνος ὠγκάνιζεν, ἐκλώτσα δεξιά και ἀριστερά, ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρει.

Ὁ θυμὸς τοῦ χωρικοῦ δὲν εἶχε πλέον δοκίμα. Ἀπὸ τὰ λακτίσματα τοῦ ὄνου ἐλύθησαν οἱ σάκκοι τῆς κριθῆς και ἐσύροντο· ὁ χωρικός νομιζῶν ὅτι, ἂν μείνῃ ἄνευ βάρους ὁ ὄνος θὰ ἀποφασίσῃ νὰ προχωρήσῃ, τὸν ἐξεφόρτωσεν ἐντελῶς. Τότε δὲ τὸν ἔσυρεν ὀρμητικῶς ἐκ τοῦ χαλιναῦ.

— Ἐλα, κουνήσου, ψοφῆμι, κουνήσου ντέ! Και τὸν ἐφιλοδώρησε πάλιν δύο τρεῖς δυνατούς ραβδισμούς.

Ἄλλ' ὁ ὄνος δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ὁ χωρικός πλέον ἔγεινεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

— Ὁ κουνηθῆς ἀπὸ τὴν θέσιν σου ἢ θὰ σὲ κἀνω κομμάτια, και θὰ πωλήσω τὸ τομάρι σου νὰ τὸ κάμουν ρταούλι!...

Και δὸς του γροθιᾶς εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄνου. Ὁ ὄνος ἀνετινάσσεται ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρει.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο ἐκεῖθεν εἰς ξένος. Εἶχεν ἀκούσῃ ἀπὸ μακρὰν τὰς κραυγὰς και

τὰς ὄψεις τοῦ χωρικοῦ και εἶδε τὸ ξυλοφόρτωμα τοῦ ὄνου. Ἐλυπήθη τὸν δυστυχῆ ὄνον.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ ξένος τὸν χωρικόν.

— Τί νὰ τρέχῃ, χριστιανέ μου! ἐφόρτωσα δύο σάκκια κριθάρι νὰ πᾶγω νὰ τὰ πωλήσω, κι' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο τὸ ζῶο 'στάθηκε 'δῶ 'ς τὴ μέση τοῦ δρόμου σὰν νὰ ἐπιασαν ῥίζες τὰ πόδια του.

Ὁ ξένος τότε λέγει εἰς τὸν χωρικόν.

— Δώσέ μου μία φούκα κριθάρι και θὰ κάμω τὸ γαϊδάρὸ σου νὰ πᾶγῃ ἐκεῖ ποῦ θέλεις.

— Μάγια θὰ τοῦ κάμῃς; ἠρώτησεν ὁ χωρικός.

— Αὐτὸ εἶνε 'δική μου δουλειά, εἶπεν ὁ ξένος. Θὰ μοῦ δώσης μία φούκα κριθάρι;

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ χωρικός, και ἀνοίξας τὸν ἓνα σάκκον ἔλαβεν ὀλίγην κριθὴν και τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν ξένον.

— Φόρτωσε τώρα τὰ σάκκια εἰς τὸ ζῶον.

Ὁ χωρικός ἔθεσε πάλιν τοὺς σάκκους τῆς κριθῆς εἰς τὸ σαμάρι τοῦ ὄνου. Ὁ δὲ ξένος πλη-

σίασας τὴν πλήρη κριθῆς χεῖρά του εἰς τὸν ὄνον ἐδείκνυεν εἰς αὐτὸν τοὺς κόκκους του, κιτρίνους ὡσὰν χρυσάφι.

Ὁ ὄνος ἰδὼν τὴν ὠραίαν κριθὴν ἔκαμιν ἐν βῆμα διὰ νὰ τὴν καταβροχθίσῃ, ἀλλ' ὁ ξένος ἐπροχώρησε και ὁ ὄνος παρηκολούθει αὐτὸν ἐλπίζων νὰ φθάσῃ τὴν κριθὴν.

Ὁ ὄνος ἐθάδιζε τώρα ταχέως, ὁ δὲ ξένος διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀκόμη προθυμότερον τῷ ἔλεγε θωπευτικῶς.

— Ἐλα, Φαρρῆ μου, ἔλα.

Και ὁ ὄνος ἔτρεχε...

Ἀφ' οὗ ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν ὅπου ἤθελε νὰ μεταβῇ ὁ χωρικός, και ὅπου διηυθύνετο και ὁ ξένος, οὗτος ἔδωκε τὴν φούκταν τῆς κριθῆς εἰς τὸν χωρικόν και τῷ εἶπε:

— Βλέπεις; πατριώτη, με τὸ καλὸ γίνεται πολλές φορές ἢ δουλειά και καλλίτερα και γρηγορώτερα παρά με τὸ κακὸ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ΑΙ-ΕΙ

ΜΑΥΡΑ ΧΕΡΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Μαρίκα ἦτο πολὺ ἀνήσυχος κοριτσάκι ὅτι ἐβλεπε ἤθελε νὰ τὸ πειράξῃ ἂν ἐβλεπε κανένα ποτήρι ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ἀπλῶν τὰ χεράκια της και τὸ ἔπαιρνε και ἔπαιζε, και πολλές φορές τὸ ἔριπτε και τὸ ἔκαμιν κομμάτια.

Μίαν φορὰν ἢ μητέρα της εἶχε ὠραία λουλούδια μέσα εἰς ἓνα ἀνθογαλὶ ἢ Μαρίκα ἤθελε νὰ τὰ ἰδῇ και νὰ τὰ μυρίσῃ, και ἀνέβηκε σὲ μιὰ καθέκλα ἀλλὰ τὸ ἀνθογαλὶ ἐφυγε ἀπὸ τὰ χερία της και ἔσπασε και τὸ νερὸ ἐχύθηκε μέσα εἰς τὸ πιάνο τῆς μητέρας.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ἢ Μαρίκα ἐπῆγεν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Δὲν ἦτο κανεὶς ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, και ἢ Μαρίκα ἤρχισε νὰ παίξῃ με τὰ μαῦρα κάρβουνα. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τί βλέπει; Τὰ χερία της ἦσαν μαῦρα, κατάμαυρα, ἀράπικα. Τὴν ἐπιασε τρομάρα και ἤθελε νὰ τὰ σκουπίσῃ εἰς τὴν ἄσπρη της ποδιά ἀλλὰ — φρίκη! — δύο μαῦρα χερία ἐξωγραφῆθησαν ἐπάνω 'ς τὴν ποδιά χωρὶς ν' ἀσπρίσουν τὰ ἰδικά της!...

Φεύγει γρήγορα ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον και καταβαίνει κάτω νὰ εὔρῃ τὴν μητέρα της. Κλαίει, κλαίει πολὺ, διότι τῆς ἤλθε μία ἰδέα πῶς ἔμπορεῖ τὰ χερία της νὰ μείνουν πάντα μαῦρα, ἀράπικα!...

Με δάκρυα λοιπόν πηγαίνει εις την μητέρα της, τῆς δείχνει τὰ μαύρα χέρια της και λέγει·

— Ἀχ, μαμά μου, καλή μαμάκα μου, συγχώρεσέ με ἔγινε κακή πάλι κ' ἐπῆγα κ' ἐπαίξα με τὰ κάρβουνα κ' ἔγειναν ἀράπικα τὰ χέρια μου. Πές μου, μαμάκα μου, ἔτσι μαύρα θὰ μείνουν πάντα;

— Βλέπεις, κακὸ κορίτσι, τί παθαίνουν τὰ παιδιά όταν δὲν ἀκούουν τοὺς γονεῖς τῶν; εἶδε πάλιν ἄσπρα ὡσάν πρῶτα, ἐπήδησε ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ἀγκάλιασε τὴν μητέρα τῆς και εἶπε·

— Ἀχ, καλή μου μητεροῦλα, σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ δὲν μ' ἄφηκες νάχω πάντα ἀράπικα χέρια δὸς μου ἕνα φιλάκι, και σοῦ λέγω πῶς θὰ εἶμαι πλεῖα καλὸ κορίτσι και θ' ἀκούω ὅ,τι μοῦ λές.

— Καλά, εἶπεν ἡ μητέρα ἀφ' οὗ ἐφίλησε εις τὸ στοματάκι τὴν Μαρίκαν, κύτταξε νὰ φυλάξης τὴν ὑπόσχεσίν σου.

Ἡ κακή συνήθεια εἶνε κακὸν πρᾶγμα και ἡ Μαρίκα κάπου κάπου ἤθελε πάλι νὰ πειράξῃ ὅ,τι ἔβλεπε ἄλλ' ἀμέσως ἐσυλλογιζέτο τὴν μητέρα τῆς και ἔλεγε: «Μαρίκα, θέλεις πάλι νάχης ἀράπικα χέρια;»

Και ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσυνήθισε νὰ μὴ πειράξῃ τίποτε και ἔγεινε καλὸ κορίτσι και τὸ ἀγαποῦν ὅλοι και τὸ ἐπαινοῦν.

Ὅλοι ἀγαποῦν και ἐπαινοῦν τὰ καλὰ παιδιά.

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 149)

Ἄλλὰ τὴν ἐπαύριον ὁ ἔμπορος, ὁ ὁποῖος καθ' ὄλην τὴν νύκτα ἐμελέτα τὸ συμβάν, ἀνεστάτωσε διὰ τῶν ὑπαλλήλων του ὄλην τὴν πόλιν ὡπως ἀνακαλύψῃ τὸν φυγάδα.

Ἐπὶ πολὺ αἱ ἔρευνοι ὑπῆρξαν μάταιαι. Ἐπὶ τέλος δμως εἰς ἕκ τῶν ὑπαλλήλων του ἐπανελθὼν τῷ εἶπεν ὅτι εἶδε τὸν Σαῖτ ἐξερχόμενον ἀπὸ ἕν τζαμίον και εἰσαρχόμενον εἰς τι πανδοχεῖον· «ἄλλ' ἦτο, εἶπε, ἐντελῶς μεταμορφωμένος, και ἐφόρει πλουσίαν ἐνδυμασίαν ἱππότου.»

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Καλοῦμ-Μπέκ, ἤρχισε νὰ βλασφημῇ και νὰ φωνάξῃ:

«Θὰ μὲ ἔκλεπεν ὁ ἄθλιος.» Και χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐ-

πιδὴ ἦτο γνωστός ὡς συγγενὴς τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου Μεσούρ, δὲν ἰδοῦτολευθὴ νὰ παραλάβῃ κλητῆρας τινας με τὴν διαταγὴν νὰ συλλάβωσι τὸν Σαῖτ. Οὗτος ἐκάθητο ἐνώπιον ἐνὸς πανδοχείου και ὠμίλει ἡσυχῶς μετὰ τινος ἐμποροῦ, περὶ τοῦ τρόπου μετὰ τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Βαλσούραν, ὅταν αἰφνης περιεκυκλώθη ἀπὸ τοὺς κλητῆρας, οἵτινες, παρὰ τὰς κραυγὰς του και τὴν ἀντίστασίν του, τὸν ἔδεσαν ὀπισθὰ γκωνα ἀρκεσθέντες ν' ἀποκριθῶσιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις του ὅτι ἐνήργουν συμφώνως μετὰ τὸν νόμον και κατόπιν μηνύσεως τοῦ νομίμου κυρίου του Καλοῦμ-Μπέκ. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ βδελυρὸς ἔμπορος ἐφθασε, και ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἐμυκτήριζε τὸν Σαῖτ

διὰ τὴν ἀποτυχούσαν φυγὴν του, ἀφ' ἑτέρου ἠρῆνα εἰς τὰ θηλάκια του ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξήγαγεν αἰφνης, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν περισταμένων και ἰδικῆν του, μέγα βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ.

«Παρατηρήσατε, εἶπε με θριαμβευτικὸν ὕφος, παρατηρήσατε τί μοῦ ἔκλεπεν ὁ λωποδύτης!» Και οἱ παρευρισκόμενοι εἰς τὴν σκηνὴν αὐτὴν ἀπέστρεφον μετὰ φρίκης τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ Σαῖτ, λέγοντες ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον: «Ποῖος θὰ ἐπίστανεν ὅτι νέος τόσο ἀθῶος θὰ ἔκαμνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! — Αὐτὸς εἶναι ὁ ὠραίος ἔμπορος τῆς ἀγορᾶς! — Τόσῳ νέος και διεφθαρμένος! — Τί πανούργος!» Και ὅλοι ὁμοῦ ἐκραύαζον. «Εἰς τὸν κατῆν, εἰς τὸν κατῆν!»

Ὁ κατῆς ὑπεδέχθη αὐστηρῶς τὸν ὑποτιθέμενον κλέπτην. Ὁ Σαῖτ ἐζήτησε νὰ ἐξηγηθῇ ἀλλὰ διετάχθη νὰ σιωπήσῃ και νὰ ἀφήσῃ πρῶτον νὰ ὁμιλήσῃ ὁ μυνητής.

Ὁ δικαστὴς στραφεὶς τότε πρὸς τὸν ἔμπορον τῷ εἶδει τὸ βαλάντιον και τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦτο ἰδικόν του και ἂν ὁ περιεχόμενος χρυσὸς τῷ εἶχε κλαπῆ.

Ὁ Καλοῦμ-Μπέκ τὸ ὠρκίσθη. «Ψεύδεται!» ἀνέκραξεν ὁ Σαῖτ.

— Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀρνείσῃ, εἶπεν ὁ δικαστὴς ἀποτόμως. Ὅλοι οἱ κλέπται κάμνουν τὸ αὐτὸ. Δύνασαι ν' ἀποδείξῃς ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ σοὶ ἀνήκου νομίμως;

— Τὸν προκαλῶ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, εἶπεν ὁ Καλοῦμ, προκαταλαμβάνων τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου· δὲν εἶχε τίποτε ὅταν τὸν εὔρον εἰς τὴν ἐρημον, και ἀφ' ὅτου τὸν ἔχω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου δὲν τῷ ἔδωκα τίποτε. Ποῦ εὔρε λοιπὸν τὰ χρήματα αὐτὰ;

— Μοὶ τὰ ἰδώρησαν, ἀπήντησεν ὁ Σαῖτ.

— Ὡς φιλοδώρημα ἴσως, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Καλοῦμ. Τί τρέλλα! Ἄλλοτε ἐψεύδεσο καλλιτερον. Και ἐγὼ ὀρκίζομαι ἀκόμη, ὁ δὲ ὄρκος μου ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου, ἔλειναι

τυχοδιώκτα, ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ μοὶ ἐκλάπησαν, και ὅτι καταχρώμενος τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν εἶχον πρὸς σέ, κατώρθωσες νὰ ἀφαιρέσῃς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ ταμεῖόν μου τὸ σημαντικὸν αὐτὸ ποσόν.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ δικαστὴς, σὲς ἤκουσα και τοὺς δύο. Λάβε τὸ βαλάντιόν σου, Καλοῦμ. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Σαῖτ, προσέθημε. «Συμφώνως μετὰ τὸν τελευταῖον νόμον τῆς Α. Ὑψηλότητος, πᾶσα κλοπὴ γινωμένη ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς και ὑπερβαίνουσα τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν λιρῶν τιμωρεῖται με ἰσόβιον ἐξορίαν εἰς ἐρημόν

τινα νῆσον. Θὰ ἀναχωρήσῃς αὐριον μετὰ ἄλλους εἰκοσι ὁμοίους σου, διὰ τὸν τόπον τῆς ἐξορίας σου. Ἐν τούτοις ὀδηγήσατέ τον εἰς τὴν φυλακὴν!»

Και γαυριῶν διὰ τὴν ὠραίαν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ἀπιευστεῖ και χωρὶς δυσκολίαν, ὁ κατῆς κατῆλθε τῆς ἑδρας και ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰς κραυγὰς και τὰς παρακλήσεις τοῦ Σαῖτ, ζητούντος νὰ τὸν ὀδηγήσωσι πρὸ τοῦ Καλίου, διότι μόνον ἡ Α. Ὑψηλότης ἠδύνατο, ὡς ἔλε-

γε, νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ δώσῃ. Ἡ μόνη ἀπάντησις τὴν ὁποίαν ἰδέχθη ἦτο ἀπλῆ ὕψωσις τῶν ὤμων τοῦ δικαστοῦ συνειδευομένη ἀπὸ τοὺς χλευασμοὺς τοῦ Καλοῦμ, και ὁ δυστυχὴς νέος παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας κτηνωδῶν κλητῆρων, οἵτινες μετὰ βιβδισμοὺς τὸν παρέσυραν πρὸς τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο τὴν ἐπαύριον νὰ ἀποπλεύσῃ.

Εἰς τὸ κῆτος τοῦ πλοίου, εἰς μέρος στενὸν και τόσῳ χαμηλὸν ὡστε ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθος, εἰκοσι ἄτομα ἦσαν ἐρριμένα ἐπὶ δυσώδους ψάθας, ὡς κτήνη. Ἡ εἰσοδος τοῦ Σαῖτ, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς ὁμοίους τῶν, ἔχαριετίσθη ἀπὸ φρενητιώδη ζήτω, ἀναμιμνυμένα μετὰ ὕβρεις και κατάρες κατὰ τοῦ δικαστοῦ και τοῦ Καλίου. Ὅταν ὁμοῦ παρετήρησαν τὴν εὐγενῆ φυσιογνωμίαν τοῦ νέου και τὰ

Ο ΚΑΛΙΦΗΣ ΚΑΙ Ο ΒΕΖΥΡΗΣ ΤΟΥ

σιωπηρά δάκρυα τὰ ὅποια ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀνεγνώρισαν ὅτι δὲν ἦτο ἰδικός των, καὶ ἀμέσως τῷ ἔστρεψαν τὰ νῶτα μετὰ περιφρονησεως.

Οἱ σύντροφοι μετὰ τῶν ὁποίων ἀνέμιχθη ὁ Σαῖτ, ἦσαν ἀνάλογοι μὲ τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον εὕρισκοντο. Ἄλλως τε, ὡς εἶχεν ἀναγγεῖλη ὁ δικαστής, τὸ πλοῖον ἀπέπλευσε τὴν ἐπιούσαν καὶ ἤρχισε νὰ ἀκολουθῇ τὸ ρεῦμα τοῦ Τιγγρεως ποταμοῦ ὅπως ἐκεῖθεν ἐξέλθῃ εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν.

Ἀπαξ τῆς ἡμέρας κατεβίβαζον εἰς τοὺς καταδίκους πινάκιον ἀλωηκοβώτου ὀρύζης καὶ ὕδριαν βρωμεροῦ ὕδατος. Αὐτὴ ἦτο ἡ τροφή των, ὅσα δὲ καὶ ἂν ἦτο ἀνδής, ὁ Σαῖτ ἠναγκαζέτο νὰ τὴν τρώγῃ, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πείνης.

Ἐταξιδεύον τοιουτοτρόπως πρὸ μιᾶς ἔβδομάδος, ὅτε πρῶταν τινα οἱ δυστυχεῖς δεσμῶται ἠσθάνθησαν τινα γμὸν δυνατώτερον τοῦ συνήθους. Τὰ κύματα ἐπληττον λυσιδῶς τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, οἱ δὲ ναῦται ἔτρεχον ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Αἰφνης ἠσθάνθησαν δυνατὴν κίνησιν καὶ μετὰ ταῦτα φοβερὸν τριγμὸν. Τὸ πλοῖον εἶχε προσαράξῃ.

— Κατὰρὰ ἡ θάλασσα μᾶς πλημμυρεῖ, ἀνέκραζεν εἰς τὸν δεσμῶτῶν, ἅπαντες δὲ ὁμοῦ ἐκτύπων τὰς θύρας ὅπως τοὺς ἀνοίξουν, ἀλλ' οὐδεμία ἠκούετο φωνή.

Προσεπάθησαν τότε διὰ τῶν ἐνδυμάτων των νὰ φράξωσι τὰς ὀπὰς διὰ τῶν ὁποίων διήρχετο τὸ ὕδωρ· ἀλλὰ τὸ ἀνοιγμὰ ἦτο εὐρὺ τὰ δὲ μέσα τὰ ὅποια διέθετον πολὺ περιωρισμένα. Ἡ θάλασσα ἐξηκολούθει νὰ ἀνέρχεται εἰς τὸ στενὸν ἐκεῖνο μέρος εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν κεκλεισμένοι, μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς θὰ ἐπνίγοντο ὅλοι, ὅτε τέλος δι' ὑπερτάτης προσπάθειας, κατῴρθωσαν νὰ καταρρίψουν τὴν θύραν τοῦ τάφου των.

Ἐρμησαν τότε πάντες μετὰ μεγάλου πατάγου πρὸς τὴν κλίμακα· μόλις ὁμοῦ ἐφθασαν εἰς τὸ κατάστρωμα τὸ εὐρον ἐντελῶς ἔρημον, καθότι τὸ πλήρωμα εἶχεν ἀπέλθῃ διὰ τῶν λέμβων. Εἰς τὴν θέαν αὐτὴν μεγάλη κραυγὴ λύσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν ἑξορίστων, ὡς μυκηθμὸς ἀγρίων ζῴων, καὶ τεταραγμένοι μέχρι παραφροσύνης ἐκ τῆς ἰδέας τοῦ θανάτου, τὰ ἐξήχρωμένα ἐκεῖνα ὄντα, ἐζήτησαν εἰς τὴν κραυγαλήν τὴν λήθην τῆς καταστάσεώς των. Ἀπηλιπισμένοι καὶ μὴ ἔχοντες συνειδησιν τῆς καταστάσεώς των, ἐγέλων ἐτραγῶδον, ἐχόρευον ἢ ἐκυλιόντο ἐπὶ

τοῦ καταστρώματος ἐν τῷ μέσῳ συντετριμμένων βαρελίων καὶ κενῶν φιαλῶν, ὅτε τὰ κύματα ἀπέσπασαν ὡς πτερόν τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ βράχου καὶ αὐθωρεῖ τὸ ἔριψαν εἰς θρήγματα ἐντὸς τῆς ἀβύσσου.

Φρονιμώτερος ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ καὶ γνωρίζων νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀπόβως τὸν κίνδυνον, ὁ Σαῖτ κατῴρθωσε νὰ ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ πλοῖον κατεκρεματιζέτο. Τὰ κύματα τὸν ἔφειρον εἰς τὴν ἀριστερὰν εἰς τὴν τύχην, καὶ ἐνίοτε τὸν κατέκλυζον, ἀλλὰ χάρις εἰς τὰς κολυμβητικὰς τοῦ γνώσεις καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ ἀδάκμαστον θάρρος του, ὁ νέος κατῴρθωσε νὰ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν. Ἐκολούθη οὕτω πρὸ ἡμισείας ὥρας, ὅταν στηριξέας ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν χεῖρά του, ἠσθάνθη ὑπὸ τοὺς δακτύλους του τὴν ἀργυρᾶν σφυρίκτραν.

Πολλὰκις ἤδη ὁ δυστυχὴς εἶχε δοκιμάσῃ ἐκ τοῦ φυλακτοῦ του σκληρὰν ἀπογοήτευσιν. Ἐν ταύτῃ ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τῆς νεράιδας: *Μὴ ἀπελπίζεσαι ποτέ!* καὶ ἔφερε τὴν σφυρίκτραν εἰς τὰ χεῖρά του. Δυνατὸς καὶ διαπεραστὴς ἦχος ἠκούσθη, ἰσχυρότερος τοῦ θορύβου τῶν κυμάτων, καὶ αἰφνης ὡ θαῦμα! τὰ κύματα εἰσάσαν καὶ ἡ θάλασσα ἡ πρὸ μικροῦ μέχρι τοῦ πυθμένου τεταραγμένη κατέστη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ γαληνιαία ὡς κάτοπτρον.

Μόλις ὁ Σαῖτ ἐπρόφθασε νὰ ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ ῥίψῃ περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα του, ὅτε τῷ ἐράνη ὅτι τὸ ἱστίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ἐκινεῖτο μὲ παράδοξον τρόπον, δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ καταστεῖλῃ τὴν φρίκην του ἀναγνωρίσας ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐπὶ ξύλου, ἀλλ' ἐπὶ ὑπερμεγέθους ἰχθύος ἐκ τοῦ εἶδους τῶν δελφίνων. Δὲν ἐβράδυνεν ἐν ταῦτοις νὰ συνέλθῃ, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ θαλάσσιος ἵππος του ἐκολούθη ταχέως, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ κανονικῶς ἀνευ τιναγμῶν καὶ πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, δὲν ἐδίττασε νὰ ἀποδώσῃ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν μεταμόρφωσιν εἰς τὴν σφυρίκτραν καὶ εἰς τὴν ἐπήρειαν τῆς μαγίσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνε τότε μυριάς εὐχαριστίας.

Ὁ δελφίν ἐπλεε μετὰ τὸσαύτης ταχύτητος ὥστε πρὸ τῆς νυκτός ὁ Σαῖτ διέκρινε τὴν ξηρὰν καὶ ἀνεγνώρισε τὰς ἐκβολὰς μεγάλου ποταμοῦ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσέδυσεν εὐθὺς ὁ δελφίν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ἦρως μὲς ἠσθάνθη νόξαις τοῦ στομάχου, αἵτινες τῷ ἀνέμνησαν ὅτι πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὥρῶν δὲν εἶχε

φάγῃ. «Ἄν ἐδοκιμάζον ἀκόμη τὴν δύναμιν τοῦ φυλακτοῦ μου» ἐσείφθη καὶ ἐκβαλὼν ὄξυν ἦγον πύχθη νὰ ἔχῃ ἐν καλὸν γεῦμα. Αὐθωρεῖ ὁ ἰχθύς ἱσταμάτησε καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνέδυσσε τράπεζα πλήρη ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα φαγητά. Περιττὸν νὰ εἰπῶμεν ὅτι ἡ τράπεζα ἐκείνη δὲν ἦτο οὐδὲ κἂν ὕγρα ἐκ τῆς θαλάσσης.

Ὁ Σαῖτ ἠσθάνθη μεγάλην χαρὰν, γνωρίζουσα δὲ εἰς ποίαν ἀθλίαν καὶ ἀνυπαρκτὴν τροφὴν εἶχε καταδικασθῆ κατὰ τὸ διάστημα τῆς φυλακίσεώς του, καὶ πόσον εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀνακτήσῃ δύναμεις. Ὅταν ἐχόρτασεν ἀρκετὰ, ἠύχαριστος καὶ πάλιν τὴν προστάτιδά του, μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι οἱ λόγοι του θὰ ἔφθανον μέχρις αὐτῆς ἀφοῦ τὰ ὦτα τῆς ἤκουον ἀπὸ τόσῃ μακρὰν τὴν σφυρίκτραν του. Ἡ τράπεζα ἐβυθίσθη ἐκ νέου καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην ὁ Σαῖτ νέας εὐχῆς, ὁ δελφίν ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ κλίνη, ὅταν παρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ νέου, πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, κομψὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς πύργος. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκφράσῃ εὐχὴν ὅπως σταματήσῃ ἐκεῖ, καὶ παρατήρησεν ὅτι ὁ ἰχθύς του διηυθύνετο πρὸς ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ μέρος.

Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας ἐκάθητο δύο ἄνθρωποι πλουσίως ἰνδεδυμένοι πολυπληθεῖς δούλοι ἱσταντο ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὅλοι δὲ, κύριοι καὶ ὑπηρετὰ ἠκολούθουν περιέργως τὰς κινήσεις τοῦ νέου καὶ ἐχειροκρότου ἐκ θαυμασμοῦ. Ὁ δελφίν ἱσταμάτησεν εἰς τὸ ἄκρον μαρμαρίνης κλίμακος ἥτις ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἔφερε πρὸς τὸν πύργον διὰ μέσου δειροστοιχίας ἐκ σπανίων δένδρων. Δούλοι τινες ὤρμησαν τότε ὅπως βοηθῶσι τὸν Σαῖτ ν' ἀποβιβάσῃ καὶ τὸν προσεκάλεσαν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου των νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πύργον. Ὁ νέος τοὺς ἠκολούθησεν καὶ εἶδεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ πύργου δύο ἀνθρώπους ὕψηλοῦ ἀναστήματος οἵτινες τὸν ὑπεδέχθησαν εὐγενῶς.

«Ποῦ εἶσαι, θαυμαστὴ ξένη; τὸν ἠρώτησεν ὁ νεώτερος· πῶς ὀνομάζεσαι σὺ ὁ ὅποτος γνωρίζεις νὰ τιθασσέης καὶ νὰ ὀδηγῆς τὰ θαλάσσια τέρατα ὡς ὁ κάλλιστος ἵππεὺς τὸν ἵππον του; Εἶσαι μάγος ἢ ἄνθρωπος καθὼς ἡμεῖς; ὁμίλησε.

— Κύριε, ἀπήνησεν ὁ Σαῖτ, εἶμαι ἀπλοῦς θνητὸς τοῦ ὁποίου τὸ πεπρωμένον ὑπέστη ἐσχάτως πολλὰς κρίσεις. Ἄν ἐπιθυμῆτε, εὐχαρίστως θὰ σᾶς διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν μου.

— Ὅμιλησε, εὐχαρίστως θὰ σὲ ἀκούσωμεν.

Ὁ Σαῖτ ἤρχισε τότε νὰ διηγήται ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου του καὶ τὴν σοβαρὰν ἐκείνην σειρὰν τῶν καταστροφῶν αἱ ὁποῖαι τῷ συνέβησαν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας μέχρι τοῦ ναυαγίου ἀπὸ τὸ ὅποιον ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη τὴν πρῶταν ἐκείνην. Ἐφόσον ὤμιλει, παρατήρησε πολλάκις ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν δύο ἀκροατῶν τοῦ σπαστικῆς βαθείας ἐκπλήξεως. Τὸ ἐπεισόδιον ἰδίως τῆς νυκτερινῆς ἐνέδρας τῶν ληστῶν κατὰ τοῦ καλίου, ἐκ τῆς ὁποίας τὸν ἔσωσεν ἡ ἐπιτηδειότης καὶ ἡ ἀνδρεία τοῦ Σαῖτ, συνεκίνησεν αὐτοὺς περισσώτερον καὶ τοῖς ἀπέσπασε φωνὴν θαυμασμοῦ.

Ὅταν ὁ νέος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἐκεῖνος ὅστις πρῶτος τὸν εἶχεν ἐρωτήσῃ καὶ ὅστις ἐφάνετο ὁ κύριος τῆς οἰκίας, ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον καὶ εἶπε:

«Ὅσα παράδοξοι καὶ ἂν εἶνε αἱ περιπέτειά σου, Σαῖτ, τὰς πιστεύω ὅλας. Εἰς τὸ βλέμμα σου καὶ τὸ ὄψος σου ὑπάρχει εἰλικρίνεια ἡ ὅποια δὲν δύναται νὰ ἀπατήσῃ. Ἀλλ' ἐάν ὅπως δὴ πότε ὑπῆρχον δὺςπιστοί τινες οἱ ὅποιοι σοὶ ἐζήτησαν ὕλικὰς ἀποδείξεις, δύνασαι νὰ τοῖς παράσῃς μερικὰς; Μᾶς εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ καλίου σοὶ ἐδώρησε τὴν ἡμέραν τῶν ἀγώνων μίαν ἄλυσσον, καὶ μετὰ τὴν προσβολὴν τῶν ληστῶν ἐν δακτυλίδιον ἔχεις τὰ ἀντικείμενα αὐτά;

— Ἴδου αὐτά, ἀπεκρίθη ὁ Σαῖτ, ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν ἄλυσσον καὶ τὸ δακτυλίδιον.

— Μὰ τὸν προφήτην αὐτὰ εἶνε, ἀνέκραζεν ὁ νεώτερος τῶν δύο ἀνθρώπων. Μεγάλῃ βεζύρῃ, ὁ σωτὴρ μας εὕρεσκαται ἐνώπιόν μας.»

Ὁ Σαῖτ ὑποκλιθεὶς ἀμέσως εἶπε:

«Συγχώρησέ με, ἀρχηγὲ τῶν πιστῶν διότι ἐτόλμησα νὰ ὀμιλήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· δὲν ἐγνώριζον ὅτι εὕρισκόμεν ἐνώπιόν τοῦ εὐγενοῦς Χαροῦν-Ἀλ-Ρασίτ, τοῦ πανισχύρου καλίου τοῦ τῆς Βαγδάτης.

— Ναι, εἶμαι ὁ καλίου, ὁ εἰλικρινὴς καὶ ἀφωσιωμένος φίλος σου, ἀπεκρίθη ὁ Χαροῦν, ἐναγκαλιζόμενος τὸν νέον. Ἀπὸ τόρα τὰ βέβανα σου ἐτελείωσαν· θὰ σὲ παραλάβω εἰς τὴν Βαγδάτην καὶ ἐννοῶ νὰ μὴ ἔχῃς εἰς τὸ μέλλον ἄλλην κατοικίαν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορά μου.»

Ὁ Σαῖτ εὐχαρίστησε τὸν καλίου διὰ τὴν καλωσύνην του καὶ ὑπεσχέθη νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀφοῦ ὁμοῦ πρῶτον ἐπανεβέβητε τὸν γέροντα πατέρα του ὅστις θὰ εὕρι-

σμετο εις μεγάλην άνησυχίαν. Ὁ Χαρούν ἐπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασίν του καὶ τὸν ἐπήνεσε διὰ τὰ υἱικά του αἰσθήματα. Μετ' ὀλίγον ἵππευσαν ἅπαντες καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Βαγδάτην.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Σαῖτ εὗρίσκετο παρὰ τῷ καλίφῃ μετὰ τοῦ μεγάλου βεζύρου, ὅτε ὁ ἀρχιθαλαππηπόλος Μισσοῦρ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ εἶπε: « Ἀρχηγὲ τῶν πιστῶν, ἐπίτρεψον εἰς τὸν δούλόν σου νὰ ζητήσῃ μίαν χάριν ἀπὸ τὴν Ὑψηλότητά σου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Χαρούν.

— Ὁ καλὸς καὶ ἀγαπητὸς μου ἐξάδελφος Καλοῦμ-Μπέκ, εἰς ἓκ τῶν σπουδαιοτέρων ἐμπορῶν τῆς ἀγορᾶς, ἔχει παραδοξὸν τινα διαφορὰν μὲ ἓνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν Βαλσόραν τοῦ ὁποῦ ὁ υἱὸς ἦτο ὑπάλληλός του. Ὁ νέος αὐτὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ κατὰστημα τοῦ ἐξάδελφου μου ἀφοῦ πρῶτον τὸν ἐκλέψῃ, καὶ δὲν γνωρίζει ποῦ εὗρίσκεται τώρα. Ἐν τούτοις ὁ πατὴρ του ἀπατεῖ ἀπὸ τὸν Καλοῦμ τὸν υἱὸν του, τὸν ὁποῖον ὁμῶς δὲν δύναται νὰ τῷ ἀποδώσῃ ἀφοῦ δὲν τὸν ἔχει πλέον πλησίον του. Ὁ ἐξάδελφός μου λοιπὸν ἐπικαλεῖται τὴν δικαιοσύνην σου καὶ τὴν ὑψηλὴν σου ἐπέμβασιν ὅπως ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

— Ναι, εἶπεν ὁ καλίφης, θὰ δικάσω αὐτὴν τὴν διαφορὰν. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἄς εἶνε ἰδῶ ὁ ἐξάδελφός σου μετὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαπητέ μου Σαῖτ, ἀνέκραξεν ὁ Χαρούν, ὅταν ὁ Μισσοῦρ ἀπεμακρύνθη, τὰ πράγματα ἔρχονται δεξιὰ. Ἐσκόπευες νὰ ἀναχωρήσῃς διὰ τὴν Βαλσόραν διὰ νὰ ἐναγκαλισθῆς τὸν πατέρα σου, ὅστις εὗρίσκεται εἰς τὴν Βαγδάτην. Εἶχον κατὰ νοῦν νὰ τιμωρήσω τὸν Καλοῦμ-Μπέκ, καὶ ὁ ἄπιστος αὐτὸς ὑποβάλλεται ἐκουσίως εἰς τιμωρίαν. Ἀναμφιβόλως εἰς τὰς συμπτώσεις αὐτὰς ἀναγνωρίζω τὴν θείαν δικαιοσύνην. Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ μάθω μὲ τοιοῦτον ἀνίλπιστον τρόπον, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα, θὰ ἀποδώσω δικαιοσύνην ἀξίαν τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος. Σὺ, Σαῖτ, κρῦψου ὀπισθεν τοῦ θρόνου μου ἕως οὗ σὲ καλίσω, καὶ σὺ, μέγαλε βεζύρη, κροσσάλεσε ταχέως τὸν ἀμερόληπτον ἐκείνον κατῆν' θέλω νὰ τὸν ἐξετάσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἡ καρδιά τοῦ Σαῖτ ἐσκήρτησεν ὅταν εἶδε τὸν Βενεζάρ, ὠχρὸν καὶ γηράσκοντα ἔτι μᾶλλον ὡς ἓκ τῆς λύπης, νὰ εἰσέλθῃ μὲ βῆμα κλονούμενον εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ θρόνου. Ἠσθάνετο ἀκράτητον ἐπιθυμίαν νὰ τρέξῃ καὶ νὰ ριφθῇ εἰς

τὰς ἀγκάλας του λέγων: « Ἴδου ἐγὼ, ἀγαπητέ μου πάτερ! σφύγγισε τὰ δάκρυά σου, διότι ὁ Σαῖτ σου ζῆ ».

Ἡ εἰσοδος τοῦ Καλοῦμ-Μπέκ ἔδωκεν ἄλλην τροπὴν εἰς τὰς σκέψεις του. Οὗτος μὲ πρόσωπον ἀπαθές καὶ μὲ βῆμα σταθερὸν, ἐβίβιδε παρὰ τὸν ἐξάδελφόν του συνδιαλεγόμενος. Εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ ὁ Σαῖτ ἠσθάνθη τοιαύτην ὁρμήν ὥστε μετὰ βίας ἐκρατήθη καὶ δὲν ἄρμησε νὰ τὸν συλλάβῃ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὰς ἀτιμίας του.

Ὁ καλίφης ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ὁ δὲ μέγας βεζύρης διέταξε νὰ γίνῃ σιωπὴ καὶ διαφανῆς ἰσχυρὰς ἠρώτησε ποῖος ἦτο ὁ ἐνάγων.

Πλήρης ἀναίδειας ὁ Καλοῦμ-Μπέκ ἐπροχώρησε καὶ εἶπε: « Πρὸς τινὼν ἡμερῶν εὐρισκόμεν πρὸ τῆς θύρας τοῦ καταστήματός μου ὅταν κῆρυξ τις κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον ἐστάθη πρὸ τῆς θύρας μου καὶ ἐφώναξε: « Ὅστις γνωρίζει τι περὶ τοῦ Σαῖτ τοῦ ἐκ Βαλσόρας θὰ λάβῃ ἓν βαλάντιον μὲ χρήματα ». Ὁ Σαῖτ αὐτὸς ἦτο ὑπάλληλός μου καὶ διὰ τοῦτο ἐκέλευσα τὸν κῆρυκα « Ἀπ' ἰδῶ, ἀπ' ἰδῶ, σύντροφε, ἡμπορῶ νὰ κερδίσω τὰ χρήματα ». Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς (καὶ μὲ ὕφος περιφρονητικὸν ἔδειξε τὸν Βενεζάρ) ὁ ὁποῖος μὲ σκοτίζει τόσο μὲ τὰς ἀπαιτήσεις του, συνώδευε τὸν κῆρυκα. Ἐπροχώρησε τότε πρὸς ἐμὲ μὲ φιλικὸν τρόπον καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπω τί ἐγνώριζα περὶ τοῦ υἱοῦ του. Τῷ διηγήθην τότε ὑπὸ ποίας περιστάσεις τὸν εἶχα συναντήσῃ εἰς τὴν ἔρημον, πῶς τὸν συνέδραμα καὶ πῶς τὸν ἔφερα εἰς τὴν Βαγδάτην. Ὅταν ἤκουσε ταῦτα μοὶ ἐνεχείρησεν ἀμέσως τὸ βαλάντιον. Ἄλλὰ παρατηρήσατε, εὐγενέστατε καλίφη, ποία εἶνε ἡ τρέλλα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ! Ὅταν, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας ἐζήτηι, τῷ εἶπον ὅτι ὁ υἱὸς του εἶχεν ἐργασθῆ εἰς τὸ κατὰστημά μου καὶ ὅτι μὲ ἐκλεψε καὶ ἔφυγε, ἠρνήθη νὰ μὲ πιστεύσῃ, μὲ ὕβρισεν ἀπαταιώνα καὶ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν μὲ καταδιώκει ζητῶν τὰ χρήματά του καὶ τὸν υἱὸν του. Ἄλλὰ δὲν δύναμι νὰ τῷ ἀποδώσω οὔτε τὰ χρήματα οὔτε τὸν υἱὸν του, διότι ἐκεῖνα μὲν μοὶ ἀνήκουν διὰ τὰς πληροφορίες τὰς ὁποίας τῷ ἔδωκα, ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν προκομμένον τὸν υἱὸν του, μήπως εἶμαι ἐγὼ ὑπόχρεως νὰ τὸν εὕρω; »

Ὁ Βενεζάρ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸν λόγον. Παρέστησε τὸν υἱὸν του ὡς εὐγενῆ καὶ υπερήφανον νέον, ἀνάξιον νὰ πράξῃ τὴν κακοῦσιν πράξιν διὰ

τὴν ὁποίαν τὸν κατηγοροῦν, ἐξώρμισεν δὲ τὸν καλίφην νὰ προκαλέσῃ λεπτομερῆ ἀνάκρισιν ἐκείνων ὅστινες τὸν εἶχον γνωρίσῃ.

« Αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἂν εἶνε ἀνάγκη, εἶπεν ὁ καλίφης. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Καλοῦμ-Μπέκ: « Δὲν κατεμύνησες τὴν κλοπὴν; »

— Ἀναμφιβόλως, κατήγγελα τὸν κλέπτην πρὸς τὸν κατῆν, ἀνέκραξεν ὁ ἔμπορος.

— Ἄς φέρουν ἰδῶ τὸν κατῆν, εἶπεν ὁ Χαρούν.

Πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν ὄλων, ὁ κατῆς εἰσῆλθη ἀμέσως, ὡς ἔαν εἶχεν ὀδηγηθῆ ἐκεῖ διὰ μαγείας, καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτησῆ τοῦ καλίφου, ἐκήρυξεν ὅτι ἐνθυμείτο κάλλιστα τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο.

— Ἐζήτησας τὸν νέον; ἠρώτησεν ὁ Καλίφης ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του;

— Τὸν ἐζήτησα, αὐθίετα, ἀλλὰ δὲν ἔλαβον ὀρισμένην καὶ ἀκριβῆ ἀπάντησιν. Ἰσχυρίζετο ὅτι μόνον εἰς τὴν Ὑψηλότητά σου ἠδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ.

— Δὲν ἐνθυμούμαι νὰ τὸν εἶδον ποτέ, εἶπεν ὁ καλίφης.

— Διατί νὰ εἰσακούσω τὴν αἰτησίαν του; ἀπεκρίθη ὁ δικαστής. Ἄν ἔπρεπε νὰ ἀκούω ὄλους αὐτοὺς τοὺς γελοίους θὰ τοὺς ἔφερον σωρηδὸν καθ' ἐκάστην ἐνώπιόν σας.

— Γνωρίζεις ὅτι τὰ ὠτά μου εἶνε ἀνοικτὰ δι' ὄλους, παρετήρησεν αὐστηρῶς ὁ Καλίφης· ἀλλὰ ἀναμφιβόλως τὸ ἔγκλημα θὰ ἦτο τόσῳ φανερόν ὥστε δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ φέρῃς τὸν νέον ἐνώπιόν μου. Καὶ σὺ, Καλοῦμ, θὰ προσήγαγες βεβαίως μάρτυρας τῆς κλοπῆς.

— Μάρτυρας; ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος μὴ δυνάμενος ν' ἀποκρύψῃ ἐλαφρὰν ταραχήν· μάρτυρας; ὄχι. Καθὼς λέγουν, αὐθέντα, κανὲν πρᾶγμα δὲν ὁμοιάζει τόσο ὅσον ἓν χρυσοῦν νόμισμα. Ποίους μάρτυρας λοιπὸν ἠδύναμην νὰ παρουσιάσω ὅτι ὁ κλαπὴς χρυσοῦς ἀφῆρθη ἀπὸ τὸ ταμιεῖόν μου;

— Τότε λοιπὸν πῶς ἀεγνώρισες ὅτι τὸ ποσὸν ἐκείνο σοὶ ἀνήκε; ἠρώτησεν ὁ καλίφης.

— Ἀπὸ τὸ βαλάντιον τὸ ὁποῖον τὸν περιείχεν, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος.

— Τὸ ἔχεις μαζί σου;

— Ἴδου αὐτό! εἶπεν ὁ Καλοῦμ-Μπέκ ἔχων αὐτὸ εἰς τὸν βεζύρην διὰ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν καλίφην.

— Ἄλλὰ, ἀνέκραξεν ὁ βεζύρης, προσποιούμενος ἐκπληξιν, τί βλέπω; τὸ βαλάντιον αὐτὸ εἶνε ἰδικὸν σου, λέγεις, βρωμαρὲ σκύλε; Καὶ ἐγὼ ὑποστηρίζω ὅτι μοὶ ἀνήκει καὶ ὅτι τὸ ἔδωκα μετὰ τοῦ περιεχομένου, ἑκατὸν περίπου λιρῶν, εἰς ἓνα

ἘΚ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ἈΝΕΓΑΓΕ ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΑΡΗΣΕ ΑΠΟ ΦΑΙΓΤΑ.

νέον ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε βοηθήσῃ εἰς σπουδαίον κίνδυνον.

— Τὸ ὀρκίζεσαι; ἠρώτησεν ὁ καλίφης στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπουργόν του.

— Τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἀπάντησεν ὁ βεζύρης. Δὲν δύναμαι νὰ ἀπατηθῶ, διότι τὸ ἐκέντησεν ἡ θυγάτηρ μου.

— Ἐκρινες λοιπὸν κακῶς, κατῆ; εἶπεν ὁ Χαρούν· ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχον οὔτε ἀποδείξεις οὔτε μάρτυρες, τί σὲ ἔκαμε νὰ πιστεύσῃς ὅτι τὸ βαλάντιον ἀνήκεν εἰς τὸν ἔμπορον;

— Μοὶ ὠρκίσθη, εἶπεν ὁ δικαστής ἀρχίσας νὰ φοβῆται διὰ τὴν τροπὴν τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον τὰ πράγματα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΡΑΦ.

Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΦ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

[Ἐκ τῶν τοῦ ΔΕΡΜΑΝΤΟΥ]

Κοιμήσου, παλληκάρι μου, καμάρι μου, κοιμήσου
Καὶ κάνε νάνι-νάνι σου)

Ἀχτινες ἀργυραὶ πετοῦν στὴν κούνια τῆ χρυσῆ/
Ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ φεύγουν τὸ στεφάνι.

Παραμυθία θὰ σοῦ εἰπῶ, ἀγνὰ σὰν τὴν ψυχὴ)
Ντυμένα σὲ τραγοῦδι, σου)

Μὰ σφάλισε τὰ μάτιά σου τώρα κ' ἀποκοιμήσου,
Μικρὸ μου ἀγγελουδί.

Ἐκεῖ σὲ βράχους ἔρημους ποῦ ὁ Κερέκ* μουγκρίζει
Κι' ὡς τὴν κοιλιάδα φθάνει,
Τσετσένεζ** ἀγρία φυλάει κρυφὰ καὶ ἀκονίζει
Στὴν πέτρα τὴν κατάμαυρη τὸ γιαταγάνι.

Μὰ κι' ὁ πατέρας σου ἐκεῖ στὸν πόλεμο γυρνάει
Καὶ τὸ καρτέρει κάνει,
Καὶ ὁ Θεὸς στοῦ μαρουτιοῦ τὴν ζάλη τὸν βοη-
Κοιμήσου νάνι-νάνι. θάει.)

Θὰ ἔλθ' ἡμέρα ποῦ καὶ σὺ τὸ σπῆτί μας θ' ἀφήσης
Καὶ τ' ἄρματα θὰ ζώσης. θήσης)

Πάνου στοῦ μαύρου τὰ πλευρά λαβέντης θὰ κα-
Καὶ τὸ σπαθί σου τ' ἀργυρὸ θὰ αἱματώσης.

Τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου σου θεὸ νὰ κεντῶ μονάχη
Καὶ τὸ χρυσὸ γαϊτάνι,
Ποῦ θὰ κρεμάσης τὸ σπαθί σὰν φύγης γιὰ τὴν)
Μικρὸ μου, νάνι-νάνι. μίχη,

Ἐσένα θάχω ὄνειρο τὰ μάτια μου σὰν κλείσω,
Καὶ εἰς τὰ ξυπητὰ μου
Στὴν Παναγιά θὰ δέωμαι γιὰ νὰ γυρίσης πίσω
Λεβέντης ζηλευτός, γλυκεῖα-παρηγοριὰ μου.

Τῆς μάγισσας θεὸ νὰ ῥωτῶ ποῦ τρέχεις ποῦ γυ-
Τῆς νεότητος μου λουλουδί. ρίζεις.)

Τώρα κοιμήσου ἤσυχο ποῦ πικραὶ δὲν γνωρίζεις
Ἐκνὸ μου ἀγγελουδί.

Θὰ σοῦ κρεμάσω χαίμαλι χρυσὸ νὰ σὲ φυλάξῃ
Ἐκεῖ στὴν ξενιτιά σου
Κι' ἀντὶ ἀγγέλου φτωποῦ μαζὺ σου θὰ πετᾷ
Θερμὴ θερμὴ τῆς μάννας σ' ἡ εὐχὴ σιμὰ σου.

Κοιμήσου τώρα ἤσυχο, καμάρι μου, κοιμήσου
Καὶ κάνε νάνι-νάνι, σὴ σου)

Ἀχτινες ἀργυραὶ πετοῦν στὴν κούνια τὴν χρυ-
Ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ φεύγουν τὸ στεφάνι.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΕΦΟΥΣ

Ἦτο ποτε μικρὸν τι Νέφος τέκνον τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Θαλάσσης. Ὅτε ἐγενήθη ἦτο μικρὸν ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐμεγάλωνε ἐμεγάλωνε καὶ ἐγενε μέγα Νέφος.

« Ἄ! εἶπεν ὁ πατέρας του ὁ Ἥλιος, τί εὐμορφον, ὅπου εἶνε τὸ Νεφύδιόν μου! Δὲν θὰ εἴμπορέσω νὰ το κρατήσω πλησίον μου πολὺν καιρὸν· εἶνε τώρα εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπου εἴμπορεῖ νὰ ταξειδεύσῃ καὶ νὰ περιηγηθῇ ὀλίγον καὶ τὸν κόσμον. »

Ἡ μήτηρ του ἡ Θάλασσα ἠλυπέτο διότι θὰ ἀποδημήσῃ τὸ τέκνον της· ἀλλ' εἰζευρεν ὁμως ὅτι ὁ Ἥλιος εἶχε δικαίον καὶ ἔπρεπε νὰ μὴ ἀν-

* Ποταμὸς ἐν Καυκάσῳ. ** Ἀγρία τοῦ Καυκάσου φυλή.

τιεῖνῃ εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Παρακάλεσε δὲ τὸν παλαιὸν φίλον της τὸν Ἄνεμον—ὅστις καὶ μὲν τὴν ἐπαίραζεν ἐνίοτε καὶ τὴν ἐτάραττεν, ἀλλ' ὁμως αὐτὴ εἶχε πεποιθήσῃν εἰς αὐτόν. — Τῇ ὑπεσχέθη δὲ ὁ Ἄνεμος ὅτι θὰ το προσέχη τὸ τέκνον της.

« Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Ἄνεμος πρὸς τὸ Νέφος, ἔμπρός! Ἐλα μαζί μου νὰ ὑπάγωμεν εἰς τῆς ἀδελφῆς τῆς μητροῦς σου, τῆς Γῆς. Δὲν εἰζεύρεις πόσον θὰ χαρῆ ὅταν σε ἴδῃ καὶ θὰ σου δώσῃ καὶ ἔργασίαν. Θὰ ποτίξῃς τοὺς ἀγρούς της διὰ καὶ φυτρώνῃ χορτόν· θὰ ἐξαπλώνῃς τὴν σιάν σου ἐπὶ τῶν κατακόπων ὁδοιπόρων καὶ θὰ χύνης νερὸν δροσερώτατον εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἄλλο νερὸν δὲν ἔχουν νὰ πίνουν.

Ἄμῃ λημονήσης νὰ παραλάβῃς καὶ τὴν βρον-

τὴν σου, διὰ νὰ ἐξυπνίξῃς ὀλίγον τὸν Ἄερα τὸν ἀδελφόν μου ὅταν θὰ εἶνε ἀνάγκη· καὶ ἂν τύχῃ καὶ τρομάξουν τὰ μικρὰ παιδάκια, δὲν πειράζει, μὴ σε μέλει. Καὶ ἀφ' οὗ τελειώσης τὴν περιοδείαν σου θὰ σε φέρω πάλιν εἰς τὴν μητέρα σου.

— Ποτέ, ποτέ, εἶπε τὸ Νέφος ἀγριωπόν. Καὶ ποῖος εἶσαι τοῦ λόγου σου που θέλεις καὶ καλὰ νὰ με διατάτῃς; Δὲν βλέπεις ὅτι τώρα εἴμπορῶ νὰ εἶμαι πλέον κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου; Ἄφες με ἤσυχον, σὲ παρακαλῶ, μὲ φθάνει ἡ ἀηδία τὴν ὅποιαν αἰσθάνομαι ὅταν βλέπω τὴν μητέρα μου νὰ σιεῖται καὶ νὰ κουνιέται μὲ τὴν ἀνοήσιαν!»

Ὁ Ἄνεμος ἐξοργίσθη ἀκούων τὸ παληόπαιδον νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς μητροῦς του μετὰ τὴν ἀλαζονείαν. Καὶ διὰ νὰ τὸ μάθῃ πῶς πρέπει νὰ ζῇ ἤρχισε νὰ τὸ ὠθῆ ἔδω καὶ ἐκεῖ τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἤρχισε καὶ αὐτὸ νὰ κλαίῃ καὶ τὰ δάκρυά του, μεγάλαι ῥαίνιδες βροχῆς, ἐπιπτον ἐπὶ τῆς μητροῦς του καὶ ἔφερον εἰς αὐτὴν μεγάλην ταραχὴν.

Ὁ Ἄνεμος ἐκόπασε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐθυμθεῖς ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Θάλασσαν ὅτι δὲν θὰ εἶνε πολὺ αὐστηρὸς πρὸς τὸ τέκνον της, προσεκάλεσε τὴν Αὔραν τὴν θυγατέρα του, ἥτις εἶνε χαριέστατον καὶ γλυκυτάτον πλάσμα, τὸ ὅποιον πολὺ ἀγαπᾷ ὁ κόσμος ὅλος.

— Ἐλα μαζί μου, εἶπεν ἡ Αὔρα πρὸς τὸ Νέφος, ἔλα νὰ σοῦ δείξω λαμπροὺς λειμῶνας, ὠραίους ἀγρούς, ῥυάκια, διαυγέστατα ὄρη ὑψιστά, κοιλάδας θερποτάτας, πράγματα ὅποια ποτέ σου δὲν εἶδες.

Καὶ ἰδοὺ ἀπέρχοντα φαιδροί, φαιδροί. Ἄλλὰ τὸ πονηρὸν Νέφος ἐσκέπτετο πῶς νὰ διασκεδάσῃ. Ὅσάκις ἡ Αὔρα τὸ ἔφερον ὑπεράνω ξηρῶν πεδιάδων ἀντὶ νὰ τὰς δροσίῃ διὰ τῆς βροχῆς του, αὐτὸ ἀνέβαινε ὑψηλότερα καὶ παρηργετο ἐμπαῖζον τὸν γεωπόνον, ὅστις ἀνέμενεν αὐτὸ τόσον χρόνον καὶ ἤλπιζε.

Δυστυχῆς ὁδοιπόρος ἡμιθανὴς ὑπὸ τοῦ καύσωνος ἐζήτηε ὀλίγην σιάν· ἀλλὰ τὸ μοχθηρὸν Νέφος ἀντὶ νὰ ἐξαπλώσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν σιάν του ἐγένετο λεπτότερον καὶ διαφανές, ὥστε διήρχετο δι' αὐτοῦ ὁ καυστικώτατος ἥλιος.

Ἐπειτα δὲ ἐμηκύνετο κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις τὸ ὀκνηρὸν, ὅτε μὲν γνωόμενον ἑλαφρὸν ὡς πτίλον, ὅτε δὲ λεπτόν ὡς ἄκονθα ἰχθύος. Ἐνὶ λόγῳ πᾶν ἄλλο εἶχε κατὰ κοῦν ἢ τὴν ἔργασίαν.

Ἡ δύστηνος Αὔρα ἐπεχείρησε νὰ τὸ ἐπιπλήξῃ ἠπίως· ἀλλ' αὐτὸ ἀνεκάγχασε σκωπτικῶς καὶ ἐδιπλασίασε τὰς πονηρίας του.

Εἶδεν ὑποκάτω του ὄμιλον παιδιῶν, τὰ ὅποια ἐπαίζον καὶ πλῆθος ἀνθρώπων, οἵτινες ἐφόρου τὰ κυριακάτικα των.

Ἦτο ἡμέρα ἑορτάσιμος.

« Τί ἀστεῖον θὰ εἶνε, εἶπε καθ' ἑαυτὸ τὸ πονηρὸν Νέφος, τί ἀστεῖον θὰ εἶνε νὰ τοὺς δροσίσω αὐτοὺς τοὺς βλάκας. »

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.

Ῥίπτει βροχὴν ῥαγδαίαν καὶ διασκορπίζει πάντας.

Ἄλλ' ὁμως ἠσθάνετο μεγάλην ἀδυναμίαν, διότι τὰ ἀνόητα καὶ ἀτακτα ταῦτα παιγνίδια ἐξήντησαν τὰς δυνάμεις του. Καὶ πράγματι ἀπέναντί του ὑφύετο ὄρος ὑψηλόν. Ἐπιχειρεῖ νὰ διέλθῃ ἀνωθεν τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους· ἀλλὰ δὲν εἶχε δυνάμεις καὶ ἀντὶ νὰ ὑπερπηδήσῃ προσέκρουσεν ἐπὶ τῶν πετρῶν τοῦ ὄρους καὶ ἠναγκάσθη νὰ διασχισθῇ εἰς δύο. Τὸ πάθημα τοῦτο ἐταπεινώσεν ἀρκετὰ τὴν ἀλαζονείαν του.

Τώρα σεις βεβαίως νομίζετε ὅτι τὸ πάθημα τοῦτο ἴσως τοῦ ἐγενε μάθημα.

Δυστυχῶς ὄχι!

Μετ' ὀλίγον διερχόμενον ὑπεράνω πόλεως μεγάλης συνήντησε τὴν θεῖαν του Ὀμίχλην.

« Μὴ τῆς ὀμιλήσης, εἶπεν ἡ Αὔρα. Ἡ γνωριμία τῆς θὰ σοῦ ἔβγῃ εἰς κακόν. Ὁ πατήρ μου ὁ Ἄνεμος τὴν διώχνει ὅλην τὴν ἡμέραν ἀλλ' αὐτὴ πάλιν ἔρχεται τὴν νύκτα, ὅταν αὐτὸς δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὴν ἴδῃ.

— Εὐγέ σου! εἶπεν ἡ Ὀμίχλη πρὸς τὸ Νέφος, εὐγέ σου· περνᾷς πλησίον τῆς θείας σου καὶ κάμνεις ὅτι δὲν τὴν γνωρίζεις; Καὶ ἔπειτα τί θέλεις νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ κοπιάζεις; Δὲν με βλέπεις, ἐργάζομαι ἐγὼ ποτέ; Μάλιστα δὲν ἀφίνω τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐργάζονται, καὶ τοὺς ἀναγκάζω νὰ ἀνάπτουν δάδας καὶ φῶτα διὰ νὰ βλέπουν καταμεσήμερα, διότι ἂν δὲν ἔχουν φῶτα θὰ κινδυνεύουν νὰ σπάσουν τὴν μύτην των εἰς τὸ ὀμιχλωδὸς σκότος. Ἀφίνω πλέον τί ὑποφέρουν ἐξ αἰτίας μου οἱ θαλασσινοί. Ἐλα μαζί μου νὰ ἰδῆς διασκεδάσῃν καὶ καλοπέρασιν.

Δὲν εἶνε χρεῖα νὰ σας εἰπῶ ὅτι τὸ κοῦφον Νέφος παρήτησε τὴν Αὔραν καὶ ἠκολούθησε τὴν Ὀμίχλην.

Ἀκριβῶς ἐκεῖ που πλησίον ὑπῆρχεν Ἄστεροσκοπεῖον· ἐπειδὴ δὲ προσήγγιζεν ἡ νύξ εἶχον συ-

νέλθη ἐν αὐτῷ ἀστρονόμοι δώδεκα νὰ παρατηρήσωσι τοὺς ἀστέρας καὶ νὰ ποιήσωσι ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις διὰ τῶν τηλεσκοπιῶν των. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ δύο τυχοδιώκται μὰς ἡ Ὀμίχλη καὶ τὸ Νέφος ἐξηπλώθησαν καὶ ἐκάλυψαν τὸν οὐρανόν. Ὡστε οἱ ἀστρονόμοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐργασθῶσι τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἐπαῖτα ἐξεκίνησαν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκρυπτοὺν τὰς ἀκτὰς ὥστε οἱ ναυτικοὶ δὲν ἐβλέπον ποῦνὰ πλεύσωσι, καὶ τὰ πλοῖα συνετριβόντο κατὰ τῶν ἀκτῶν καὶ τῶν βράχων καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπινύοντο. Ἡ δὲ κακεντρέχης Ὀμίχλη καὶ τὸ κοῦφον Νέφος ἐβλέπον καὶ ἔχαιρον.

Ἐν τούτοις ἡ Αὔρα ὡς τὴν παρήτησε τὸ Νέφος ἔδραμε πρὸς τὸν Ἄνεμον τὸν πατέρα της καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὰ διατρέξαντα.

Ὁ Ἄνεμος ἔσπευσε περὶ τὰ χαράγματα καὶ συνήντησε τὸ Νέφος, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶπε μετὰ φωνῆς ἀγρίας καὶ βροντώδους· «Τί ἔκαμες;

— Τί ἔκαμα; ἀπεκρίθη τὸ Νέφος· Δὲν ἔκαμα τίποτε!

— Τόσον τὸ χειρότερον; Ἐγὼ ἀποστρέφομαι

τοὺς ἀργούς καὶ τοὺς ὀκνηρούς, καὶ εὐθὺς τώρα θὰ σὲ διορθώσω καθὼς σοῦ ἀξίζει.»

Καὶ ταῦτα λέγων ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ Νέφους τὸ παρασύρει βιαίως καὶ ὀλοταχῶς ὑπεράνω τῶν θαλάσσων καὶ τῶν ἠπείρων, πρὸς τὸν βόρειον πόλον ὅπου εἶνε τὸ βασίλειον τοῦ Ψύχους, βασιλείου παγερόν καὶ μελαγχολικόν. Ἐκεῖ τὰ πάντα σιγὴ καὶ ἀπελπισμός.

Ναῦαι δ' Ἄνεμος καὶ παρευθὺς ἔρχεται τὸ Ψῦχος.

— Παράλαβε τὸ τὸ Νέφος τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἄνεμος πρὸς τὸ Ψῦχος καὶ περιόρισέ το.

Τὸ δύστυγον Νέφος παρευθὺς ἠσθάνθη ψῦχος δρυμότατον καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐδέθη ὑπὸ μυρίων δεσμῶν ἐκ χιόνος καὶ ἐκεῖτο ἀκίνητον ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκτάσεως τῶν πάγων.

Τί ἀπέγεινε;
Δὲν ἠξέυρω. Ἀλλ' ὅμως ἐὰν ἐξηλθῆ ποτε ἐκείθεν φαντάζομαι ὅτι θὰ μετέβαλε βίον καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ ἐξῆ ἐντίμως καὶ φιλοπόνως.

(Κατὰ τὸ Ἄγγλικόν)

Π. Γ. Φ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλάκης κρατεῖ καλῶθιον σκεπασμένον. Ἐβίασε τὸν Δημήτριον καὶ τοῦ λέγει:

— Ἄν εὐρῆς τί ἔχω μέσα ἔς τὸ καλῶθι, θὰ σοῦ δώσω ἕνα τσάμπί.

— Σταφύλια δὲν εἶνε; ἔρωτᾷ ὁ Δημήτριος.
Καὶ ὁ Κουριοκεφαλάκης ἐν ἐκπλήξει:

— Μπα! μάντις νὰ ἴσασυνα δὲν τῶθρισκες!
Ἐστῆλη ἀπὸ Γ. Κλ. Ασουτίδου.

Ἡ μικρὰ Φωφὴ ἀπεφάσισε νὰ λαμβάνη καὶ αὐτὴ μέρος ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ ἤρχισε νὰ ἐκασκῆται εἰς τὴν σύνθεσιν πρωτοτόπων αἰνιγμάτων. Ἰδοὺ τὸ πρῶτόν της, τὸ ὁποῖον προφορικῶς ἐπρότεινεν εἰς τὴν μαμὰ της πρὸς λέγειν:

— Μαμά, ποῦ εἶν' ἔσσιον τὸ πιάμμα ποῦ ἔχουμε ἐπὶ πτόσωπο τσάμπί γλέπουμε;

Ἐστῆλη ἀπὸ Σμαράγδας Β. Σκορδελῆ.

Ἡ μητέρα τοῦ Μίμη θὰ κάμῃ μελόπητες διὰ τὴν πρωτοχρονιά. Δίδει εἰς τὴν μίαν ἀδελφὴν του νὰ κοπανίσῃ τὴν κανέλλαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην νὰ κάμῃ τὸν χυλῶν.

Βλέπων ὁ Μίμησ δὲν δίδουσι καὶ εἰς αὐτὸν εἶποτε νὰ κάμῃ, παίρνει καὶ αὐτὸς ἐν γουδί καὶ ἀρχίζει ντοῦκ ντοῦκ νὰ κοπανίσῃ ἀσκότω.

— Τί κάμεις ἐκεῖ, Μίμη; τὸν ἔρωτᾷ ἡ ἀδελφὴ του.
Καὶ ὁ Μίμησ φραμθευτικῶς:

— Καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν μοῦ δίδετε τίποτε νὰ κάμω, ... ἀέρα κοπανίζω...

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Ὀρφέου.

Ὁ μικρὸς Κώστος ἔρωτᾷ τὴν μαμὰ του:

— Μαμά, οἱ θηλυκοὶ κοκόροι γεννοῦν αὐγά;

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Διονίου Ἀριστιδίου.

Ὁ πάππος λέγει εἰς τὸν ἔγγονόν του Νίκον ἐνῶ συγχρόνως θέτει καὶ μίαν φιάλην ἐπὶ τῆς τραπέζης:

— Νίκο, πήγαυε νὰ μοῦ πῶς κερασί.
— Δὲς μου λεπτά, ἀπαντᾷ ὁ Νίκος.
— Μὲ λεπτά; ἀμ' μὲ λεπτά ἔξυρει ὅλος ὁ κόσμος; νὰ πάρῃ ὁ σκοπὸς εἶνε χωρὶς λεπτά.

Ὁ Νίκος χωρὶς νὰ προσέρῃ ἄλλην λέξιν, λαμβάνει τὴν φιάλην, ἐξέρχεται, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπανέρχεται καὶ θέτει τὴν φιάλην ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ πάππος ἰδὼν δτι ἐπανήλθεν ὁ ἔγγονός του ἀλησιάζει εἰς τὴν τραπέζαν καὶ λαμβάνει τὴν φιάλην διὰ νὰ πῆ, ἀλλὰ βλέπων αὐτὴν κενήν, λέγει:

— Ἀμ' αὐτὴ εἶνε ἄδεια.
— Ἀμ' τί, γεμάτη; Γεμάτη ὅταν εἶνε ἔξυρει ὅλος ὁ κόσμος νὰ πῆ εἶνε ὁ σκοπὸς νὰ εἶνε ἄδεια καὶ νὰ πῆ.

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἀργυρίου.

Εἰς τινὰ γωνίαν τῆς οἴου Ἐρμού νην παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους μικρὰ ἑταιρία ψιθυρίζει μὲ παραπονετικὴν φωνὴν πρὸς ἕκαστον διαβάτην:

— Μιὰ πεντάρα, ἀφεντικὸ, ν' ἀγοράσω λίγο ψωμί.
Ὁ μικρὸς Παῦλος διερχόμενος ἐκείθεν μετὰ τῆς μητρός του, λέγει:

— Τί κουτὴ! μέρες ποῦ εἶνε δὲν λέγει ν' ἀγοράσῃ καμμιὰ κοῦκλα!

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Πύρρου τοῦ Ἡμερολόγιου.

ΠΑΙΔΙΑ ΤΕΤΡΑΧΕΙΡΑ

— Παιδιά τετραχειρά! Τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη;

— Παιδιά τὰ ὁποῖα ἔχουσι τέσσαρας χεῖρας. Σεῖ; οἱ ὁποῖοι ἔχετε τὴν τιμὴν καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ ἀνήκετε εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔχετε δύο μόνον χεῖρας; ἀλλ' ὅμως ὑπάρχει ζῶον τὸ ὁποῖον ἔχει τέσσαρας, ὁ πιθηκος. Ἀλλ' αὐτὸς ὅμως στερεῖται ποδῶν.

— Πῶς λοιπὸν περιπατεῖ;

— Περιπατεῖ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα σύρονται μετὰ τὰ τέσσαρα ἕως ὅτου μάθωσι νὰ ἰστανταὶ ὀρθία.

Ὁ μικρὸς πιθηκος ἔχει μεγίστην ὁμοιότητα

πρὸς μὲν τὸ παιδίον διὰ τοῦτό τινες σοφοὶ λέγουσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι καταγόμεθα ἐκ τῶν ζῴων τούτων. Ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι καὶ ἐγὼ σκέπτομαι ἕως ἐκεῖνοι οἱ σοφοί, Θεὸς φυλάξαι, σὰς προλέγω λοιπὸν ὅτι ταπεινὰ καὶ εὐτελεῖ πρέπει νὰ φρονῆ περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὁ παραδεχόμενος τοιαύτην γνώμην. Μόνον ἴσως ὁ Δημιουργὸς πλάσας ζῶων ἔχον τσῶας ὁμοιότητος πρὸς ἡμᾶς, ἠθέλησε νὰ μὰς ὑποδείξῃ πόσον ἄτηπον εἶνε νὰ ὑπερφηανώμεθα.

Ἴδτε τὸν μικρὸν τοῦτον πιθηκὸν ἢ μήτηρ τῆς του κρατεῖ ἐν ταῖς ἀγκάλας της καὶ τὸν κινεῖ ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ. Ἴδτε τὸν πῶς εἶνε γυμνὸς καὶ ζαρωμένος εἰς τὸ στῆθος τῆς μητρός του. Πῶς

φαίνεται ότι είνε ευχαριστημένος και αισθάνεται ότι είνε εξησφαλισμένος.

Ἄλλ' ἄρα γε θά το ἀναγνωρίσῃ ἡμέραν τινα; θά ὀφείλῃ χάριτας εἰς τήν φιλόστοργον μητέρα του; Ἄρα γε καταλαμβάνει τὰς περιποιήσεις και τὰς μητρικὰς θωπιείας;

Ἄμ' δέ! Δέν ἀκούετε τὰς μεμφιμοιρίας του; — Θέλω τούτο... θέλω ἐκεῖνο... Κλαίει ἀνδέν του δώσουν παρευθίς ὅ τι ζητήσῃ. Ἡ δύσμοιρος μήτηρ ἀμνηχανεῖ, ταρασσεται.

— Τί νά ἔχη τὸ καϊμουδάκι μου, λέγει καθ' ἑαυτήν μετ' ἀγωνίας.

— Ποῦ πανεῖς, πουλάκι μου; Βέβαια θά εἶνε πολύ ἄρρωστο, ἀφ' οὗ μωρμουρίζει, ἐν ᾧ συνήθως εἶνε χαριεστότατον.

Τὴν καίμενην τὴν πιθήκομητέρα! Καὶ κατὰ τοῦτο ἀκόμη ὁμοιάζει τὰς κληθινὰς μητέρας... σχεδιάζει διάφορα πράγματα περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τέκνου τῆς!...

Ὅφειλω δὲ νά σας εἶπω ὅτι ὁ πιθηκίσκος εἶνε αὐθαδέστατος και ἰτακτότατος. Πολλακίς θυμῶναι ὡς ἐάν ἦτο μικρὸν ἰτακτον παιδίον, κρυγάζει, κτυπᾷ τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς γείτονας και τοὺς φίλους του, οὐχι δὲ σπανίως τὰς ἀδελφάς του και τὰς ἐξαδελφάς. Τὰς κλέπτει τὸ πρόγευμα ἢ τὸ δεῖπνόν του, κατασυντριβει τὰ παιγνίδια των ἢ τοὺς τα κρύπτει.

Ἄλλὰ θά εἶπτε:

— Καὶ μήπως ἔχουσι τάχα οἱ πιθηκοὶ παιγνίδια;

— Ἐχουσι και παραέχουσι· ἀλλὰ μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δέν τα ἀγοράζουσι ἀπὸ τὰ καταστήματα τοῦ Λαγῆνα ἢ τοῦ Βουγᾶ. Τὰ παιγνίδια των πιθήκων εἶνε ἄλλου εἶδους, εἶνε μικρὸς κλάδος δένδρου μὲ τὸν ὅποιον παίζουν, ἢ ὀπωρικόν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Καὶ ἐπειτα εἰςευθετε ἐκ πείρας ὅτι τὰ μικρὰ παιδία διὰ νά ευχαριστήσθων, δέν εἶνε ἀνάγκη νά ἔχουσι παιγνίδια πολὺ εὐμορφα και πολυδαπανα.

Ἐχουσι λοιπὸν και οἱ πιθηκίσκοι τὰ παιγνίδια των, και ἐρίζουσι και φιλονικιοῦσι δι' ἕνα οἶον δῆποτε πρᾶγμα ἀσημαντον, ἀπαράλλακτα ὅπως πολλὰ ἰτακτα και κακῶς ἀνατετραμμένα παιδία.

Ὁ πιθηκός εἶνε εὐφυής, πολλακίς μάλιστα δυναμέθα νά εἰπωμεν ὅτι εἶνε και παρὰ πολὺ εὐφυής. Πάντοτε εἶνε ζωηρός και ἐξυπνος και προσπαθεῖ νὰ εὐρίσκῃ διάφορα παιγνίδια διὰ νά ἔχη τὰς τέσσαρας χεῖράς του εἰς ἀέναν κίνησιν. Τὰ

δὲ παιγνίδια του δέν εἶνε φρόνιμα και ὀφελίμα, πολλοὺ γε και δεῖ. Κόπτει καρπούς και παίζει τὸν πετροπόλεμον μετὰ των ἰτακτων συντρόφων του· ἐν τὸν ἔχετε ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, σιχζει τὰ βιβλία ἢ τὰ μελανόνει, συντριβει τὰ ποτήρια ἢ τὰ κετὰ ἀπὸ τὸ παραθύρον, δοκιμάζει τὴν καλλιτεχνικὴν τὸν ἰκανότητα εἰς τὰ χρώματα και τὴν πυξίδα τοῦ κυρίου του ἢ τὴν μουσικὴν τὸν ἰκανότητα εἰς τὴν κιθάραν ἢ τὸ κλειδακῦμαβλον τῆς κυρίας του, κόπτων τὰς χορδὰς. Ἐνίοτε ὁμως τὴν παθαίνει, διότι ἡ δοκιμὴ του δέν ἐπιτυγχάνει. Λόγου χάριν θέλων νά μιμηθῇ τὸν κύριόν του, τὸν ὅποιον βλέπει ζυρίζομενον, λαμβάνει τὸ ζυράφιον και κατακόπτει τὴν παρειάν του ἐνεκα τῆς ἀδειότητος και τῆς ἀναπισίας του.

Θά μοῦ εἶπτε ὁμως:

— Καὶ τί πταίει ὁ πιθηκίσκος ἐὰν ἰτακτῇ, μήπως ἐφρόντισαν νά τον διδάξουσι και νά του δώσουν καλὴν ἀνατροφὴν;

— Πολλακίς ἐπεχρίσθησαν νά τον διδάξουσι νά ἐκτελῇ μικρὰς τινας ὑπηρεσίας, νά φέρῃ καφέν, νά φέρῃ ἐν πυρεῖον διὰ νά ἀνάψουσι σιγάρον, νά φέρῃ νερόν. Ἡ μόνη δὲ ἀμοιβὴ τὴν ὅποιαν ἐζήτει παρὰ τοῦ κυρίου του ἦτο βῶλος ζαχάρους ἢ ἐν δίπυρον.

Λοιπὸν οἱ πιθηκοὶ εἶνε ἐπιδεκτικοὶ μαθήσεως και ἀνατροφῆς, και διὰ τοῦτο, ὡς σας εἶπον και ἐν ἀρχῇ, τινὲς σοφοὶ λέγουσιν ὅτι οἱ πιθηκοὶ εἶνε οἱ πρόγονοὶ μας, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι καταγόμεθα ἐκ των πιθήκων, ὅτι οἱ πιθηκοὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγιναν ἄνθρωποι· ἀλλὰ ἡ γνώμη αὕτη ἀποδεικνύεται ψευδεστάτη, διότι ὅσον ἀνατροφὴν και μάθησιν και ἐν λάβῃ ὁ πιθηκός, δέν ὀφελείται παντελῶς, καλὸν πιθηκός μένει. Ὅσον εἶνε μικρός, μαθαίνει πολλὰ πράγματα, εἶνε ἡμέρος, εἶνε εὐπειθής· ἀλλὰ, ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι ὅταν μεγαλώσωμεν ἐνθυμούμεθα ὅ τι ἐμάθημεν και μάλιστα τελειοποιούμεθα και γινόμεθα καλλίτεροι, οἱ μικροὶ πιθηκοὶ ὅσον ἠλικιοῦνται και μεγαλώνουσι τόσοι χειρότεροι γίνονται, τόσοι αὐξάνει ἡ ἀπειθειά των, ἡ κακία των και ἡ ἀγριότης των.

Τί ἀποδεικνύει τοῦτο;

Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι τοὺς λείπει κάτι τι τὸ ὅποιον ἔχομεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι· τούτο τὸ κάτι τι ὀνομάζεται ψυχὴ, συνείδησις, ἢ ὅποια ἐμπνέει εἰς ἡμᾶς νά προτιμῶμεν και νά πράττωμεν τὸ καλόν. Ἐπειδὴ ὁ πιθηκός εἶνε ζῶον μιμητικώτατον, και δύναται νά μιμηθῇ τὰ πάντα μετὰ

μεγίστης εὐκολίας, δυναμέθα νά τον διδάξωμεν πολλὰ πράγματα και νά τα ἐκτελῇ μετὰ θαυμασίας ἐπιδεξιότητος· ἀλλ' ὁμως δέν δύναται νά κάμῃ μόνος του τίποτε καλόν, παρὰ μόνον εἰς τὸ κακόν εἶνε ὀλη του ἡ προσοχὴ και ἡ προθυμία. Δέν ἔχει τὸ ἐλάχιστον ἔχνος φιλοτιμίας και ὅ, τι μαθαίνει τὸ μαθαίνει εἴτε δι' ἀπειλῶν και ραβδισμῶν, εἴτε διὰ γλυκισμάτων και ἄλλων τοιούτων ἀμοιβῶν.

Ἐν ᾧ τούναντίον τὸ παιδίον (λέγω δὲ παιδίον φιλότιμον και φρόνιμον, διότι ὑπάρχουσι, δυστυχῶς, και παιδία τὰ ὅποια εἶνε πιθηκοὶ, καϊμουδάδες, και ὁ νοῦς των εἶνε πάντοτε εἰς τὸ κακόν) τὸ παιδίον λοιπὸν ἐν ὅσω εἶνε μικρὸν ἐργάζεται διὰ νά εὐαρεστῇ τοὺς γονεῖς του, ἐπειτα δὲ ὅταν ἠλικιωθῇ και νοήσῃ τὸν κόσμον, ἐργάζεται ὑπακούσων εἰς τὴν κλίσιν τὴν ὅποιαν αἰσθάνεται πρὸς τὰ καλὰ ἔργα, τὴν ὅποιαν αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν κλίσιν ταύτην ὁ Θεὸς δέν τὴν ἔδωκε και εἰς τὸν πιθηκόν, και τοῦτο ἴσα ἴσα διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν πιθηκόν,

ὥστε ποτὲ δέν θά δυναθῇ ὁ πιθηκός νά γίνῃ ἄνθρωπος.

Εἰς τὴν κλίμακα των ζῶων, ἀπὸ τοῦ μεγίστου και νοημονεστάτου ζῶου μέχρι τοῦ ἐλαχίστου ἀπὸ τοῦ πιθήκου ἢ τοῦ ἐλέφαντος μέχρι των μικροσκοπικῶν ζουφίων τὰ ὅποια μόνον διὰ τοῦ μικροσκοπίου διακρίνονται, πάντα ταῦτα τὰ ζῶα σχηματίζουνσιν μίαν ἄλλωσιν ἀδιάρρηκτον. Μεταξὺ τοῦ πιθήκου και τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει ἄβυσσος, ἀδιάφορον ἂν ὑπάρχη μετὰ των φυσικῶν ὁμοιότης, ἢ ἄβυσσος αὕτη εἶνε ἡ ἠθικὴ ἀνομοιότης ἢ μᾶλλον ἡ παντελής ἔλλειψις τοῦ ἠθικοῦ. Τὴν ἄβυσσον ταύτην ὁ πιθηκός οὐδέποτε θά δυναθῇ νά ὑπερπηδῇ.

Προσπαθήσατε λοιπὸν σεις, ἀγαπητὰ μου παιδία, νά μὴ σμικρύνετε τὴν ἀπόστασιν ταύτην ἢ ὅποια σας ἀποχωρίζει ἀπὸ τὸν πιθηκόν, και νά μὴ γίνεσθε ὡς αὐτὸς καϊμαρροῖ, ἀπειθεῖς και μάλιστα μοχθηροί.

Π. Ι. Φ.

Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΚΑ ἑξ ἐτῶν

ΕΛΕΝΗ ἐξαδέλφη τῆς, δύοεκα ἐτῶν.

(Ἡ σκηνὴ ἐν Πατρῷσις.)

ΕΛΕΝΗ. Εἶδες τί εὐμορφα ποῦ εἶνε ἐδῶ, Μαρίκα μου; αὐτὸς ὁ νερόμυλος μὲ τὸν τροχὸ του ποῦ ὀλο γυρνᾷ και σκροπᾷ ἀφρούς σάν διαμαντόπετραι· τὸ ποταμῆκι ἐκεῖ πέρα ποῦ τρέχει μὲ σιγαλὸ και γλυκὸ μωρμουρητὸ ἀνάμεσα ἰς τὲς καλαμιές, ὀλο αὐτὰ δέν εἶνε σάν ζωγραφιά; Τί ἄρρωστιά, τί ἴσκιος, Μαρίκα μου. Ἀκούς και τὰ πουλάκια ποῦ κελαιοῦν κρυμμένα μέσα ἰς τὰ κλαδία; Τί εὐμορφα!

ΜΑΡΙΚΑ. Ἐμένα ὁμως δέν μ' ἀρέσει τίποτε ἀπ' αὐτὰ.

ΕΛΕΝΗ, ἐκπληκτικῶς. — Μπᾶ! και γιατί;

ΜΑΡΙΚΑ. — Γιατί δέν ἔχω καρδιά νά τὰ ἰδῶ, γιατί εἶμαι λυπημένη, νά!

ΕΛΕΝΗ γελῶσα. — Καλέ τί μοῦ λές;

ΜΑΡΙΚΑ μετὰ σοβαρότητος. — Γελᾷς γιατί δέν ξέρεις τί ἔχω· ἔχω μιά μεγάλη, μεγάλη λύπη.

δέν θέλω νά τραγουδῶ, δέν θέλω νά πηδῶ, δέν θέλω νά τρέχω· δέν θέλω οὔτε τὴν κοιλιά μου νά ἰδῶ πλεῖα· θέλω νά κάθωμαι ὀλομόναχη, σὲ μίαν ἄκρη και νά κλαίω, νά κλαίω, νά κλαίω!

ΕΛΕΝΗ, θωπεύουσα τὴν Μαρίκαν με τὸν ὀσον συμπαθείς. — Πτωχὴ μου Μαρίκα· και τί ἔχεις, πουλάκι μου, και εἶσαι τόσο λυπημένη;

ΜΑΡΙΚΑ, λυομένη εἰς δάκρυα. — Ἀχ! καίμενη Ἐλένη...

ΕΛΕΝΗ. — Πές μου, ματάκια μου, τὸν πόνο σου νά λαφρωθῇ ἡ καρδουλά σου.

ΜΑΡΙΚΑ. — Ναί· θά σοῦ τὸν πῶ. Ἀκουσε, Ἐλένη. Ἡ μαμὰ ἐγέννησε!

ΕΛΕΝΗ. — Αἰ, κ' ἐπειτα;

ΜΑΡΙΚΑ. — Κ' ἔκαμε ἕνα παιδάκι.

ΕΛΕΝΗ. — Αἰ, κ' ἐπειτα;

ΜΑΡΙΚΑ. — Κι' ἀπὸ τότε ὀλο κλαίω.

ΕΛΕΝΗ. — Μὰ γιατί;

ΜΑΡΙΚΑ, ἀδηγοῦσα. — Οὐφ! δὲν ναίωσαι, καίμην. (Μὲ παράπονον) Νά, γιατί δὲν θὰ μ' ἀγαπᾷ πλεῖα ἢ μαμά; γιατί ἔς τὴν ἀγκαλιά τῆς μαμάς θάνε ὁ δρακούλης; γιατί ὅλα τὰ φιλιὰ, ὅλα τὰ χαιδιά θάνε γιὰ τὸν δρακούλη; κ' ἡ Μαρίκα θάνε παραπεταμένη σὰν βόυχο πού 'παλιώσε καὶ τὸ πέταξαν. (Σκουπίζει τοὺς δακρυομένους ὀφθαλμούς της).

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε, Μαρίκα μου, πῶς δὲν θὰ σ' ἀγαπᾷ πλεῖα ἢ μαμά σου;

ΜΑΡΙΚΑ. Κοντὰ ἔς τὸ νοῦ κ' ἡ γνώσι! ἀρ' οὐ θ' ἀγαπᾷ τὸν δρακούλη δὲν θὰ μὲν ἀγάπη γιὰ μένα. (Μετὰ βαθείας λύπης.) Καὶ ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷ ἢ μαμά, τί θέλω νὰ ζῶ; καλλίτερα νὰ πεθάνω.

ΕΛΕΝΗ. — Καλὲ τ' εἶν' αὐτὰ, Μαρίκα; ἔς τὰ σωστά σου εἶσαι, κόρη μου;

ΜΑΡΙΚΑ. — Θέλεις κι' ἄλλο; Γιατί μ' ἔστειλε ἐδῶ ἔς τὴν ἐξοχὴ; Γιατί δὲν θέλει νὰ μὲ βλέπη! γιατί δὲν μ' ἀγαπᾷ, νὰ! πράγματα ὀλοφάνερα!

ΕΛΕΝΗ εἰρωνικῶς. — Ἔτσι αἶ; Ἄκουσε, Μαρίκα, νὰ σοῦ πῶ ἓνα μικρὸ παραμυθάκι. Μία φορὰ ἦτανε μιὰ μητέρα καὶ ἓνα κορίτσι· ἡ μητέρα ἐγέννησε ἓνα παιδάκι, μὰ τὸ κορίτσι δὲν τ' ἀγαποῦσε τ' ἀδελφάκι του, τὸ ζήλευε, κι' ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ ζήλεια ἀρρώστησε ἡ μητέρα τῶφερε τὸ κορίτσι μιὰ μέρα ἔς τὴν ἐξοχὴ ἦτανε ἀνοιξίς· ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὸ φῶς του ἔς ἄλο τὸν καταπράσινο κάμπο. Ἡ μητέρα τότε μού ἔδειξε τὸν ἥλιο καὶ μού εἶπε...

ΜΑΡΙΚΑ. — Σοῦ ἔδειξε... σοῦ εἶπε... Σὺ λοιπὸν ἦσαν τὸ κορίτσι τοῦ παραμυθιοῦ;

ΕΛΕΝΗ. — Νά, ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖνο τὸ κακὸ κορίτσι. Μοῦ ἔδειξε τὸν ἥλιο καὶ μού εἶπε: «Αὐτὸς ὁ ἥλιος δίδει ζωὴ ἔς ὅλα τὰ λουλούδια· γιατί φωτίζει τὸ ἓνα ἀφίνει τὸ πλάγιό του ἔς τὰ σκοτεινὰ; Ὅχι! γιατί ζεσταίνει τὸ ἓνα ἀφίνει τὸ ἄλλο νὰ μαραθῇ; Ὅχι ἔτσι εἶνε, κόρη μου, καὶ ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας. Γιατί τὴν δίνει ἔς τὸ μικρὸ παιδάκι τῆς δὲν θὰ πῆ πῶς τὴν παίρνει ἕπο το μεγαλιέρο· καὶ τὸ ἓνα ὅλη τὴν ἔχει καὶ τὸ ἄλλο ὅλη· ὅπως τὰ λουλούδια τὸν ἥλιο.» Ἐκατάλαβα πῶς μού ὠμιλοῦσε γιὰ τὴ ζήλεια μου κ' ἔπεσα ἔς τὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τῆς ἐζήτησα συγχώρησι κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀρχισα νὰ τ' ἀγαπῶ τ' ἀδελφάκι μου μ' ὅλη τὴν καρδίαν μου.

ΜΑΡΙΚΑ (Σκέπτεται ὀλίγον· ἔπειτα μὲ ἐκφρασι εὐπίδος). — Λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ μ' ἀγαπᾷ πάλι ἢ μαμά; νὰ μ' ἀγαπᾷ σὰν πρῶτα, μ' ὅλη τὴν ἀγάπη της;

ΕΛΕΝΗ. — Νά! Μαρίκα μου· ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας εἶνε ἀτελείωτος· φθάνει γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ ὅσα καὶ ἂν εἶνε· δὲν σοῦ δίνω εὐχὴ ν' ἀρρωστήσης· μὰ σοῦ ἀξίζει, κακὴ, νὰ πείσης βαρειά ἔς τὸ κρεβάτι γιὰ νὰ ἰδῆς ποῖος θὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ ἔς τὸ προσκέφαλό σου, ποῖα χέρια θὰ σοῦ δίνουν τὰ ἱατρικά, ποῖα μάτια θ' ἀγρυπνοῦν μερόνυχτα ἔς τὸ πλάγι σου...

ΜΑΡΙΚΑ, ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαρὰν. — Θὰ μ' ἀγαπᾷ πάλι ἢ μαμά! θὰ μ' ἀγαπᾷ! Ἄ! μοῦρχειται νὰ πηδήξω, νὰ χορεύσω, νὰ ρωνάξω. (Ἐξαφρα μένει σκεπτικῆ). Μὰ τότε γιατί μ' ἔστειλε ἐδῶ ἔς τὴν ἐξοχὴ;

ΕΛΕΝΗ. Δὲν μοῦ λές, Μαρίκα, ὅταν ἐγεννήθη τὸ ἀδελφάκι σου ἔδειξες χαρὰ;

ΜΑΡΙΚΑ. — Δὲν σοῦ εἶπα πῶς ἤμουν λυπημένη; μοῦ ἔλεγαν νὰ τὸ φιλήσω, κ' ἐγὼ ἔστεκα μακριὰ μὲ μάτια δακρυομένα· ἤμουν πολὺ λυπημένη· δὲν ἤθελα οὔτε νὰ φάγω...

ΕΛΕΝΗ. — Βλέπεις λοιπὸν κακὸν καὶ ἀγαρίστον πλάσμα διατί σ' ἔστειλε ἢ μαμά σου ἐδῶ ἔς τὴν ἐξοχὴ, ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι ἀκόμη ἄλλ' ὁ νοῦς της ἦτο εἰς ἐσένα καὶ εἶπε: «Ἡ Μαρίκα μου ζηλεύει, κ' εἰμπορεῖ νὰ μ' ἀρρωστήσῃ· ἄς τὴν στείλω ὀλίγον ἔς τὴν ἐξοχὴ ν' ἀναπνεύσῃ δροσερὸ ἀέρα καὶ νὰ δώσῃ ὁ νοῦς της· μὲ τὸν καιρὸ θὰ νοιώσῃ πῶς πρέπει ν' ἀγαπᾷ τ' ἀδελφάκι της.

ΜΑΡΙΚΑ. — Ἡ καίμην ἢ μαμάκα! πῶς ἤθελα νὰ εἶνε ἔδῶ νὰ πεταχτῶ ἔς τὸ λαιμὸ της καὶ νὰ τὴν φιλήσω... Τί κακὴ ποῦ εἶμαι, Ἐλένη!

ΕΛΕΝΗ. — Ἄν θέλῃς εἰμπορεῖς νὰ μὴν εἶσαι, Μαρίκα μου.

ΜΑΡΙΚΑ. — Τί νὰ κάνω;

ΕΛΕΝΗ. — Ἐνα εὐκολὸ πρᾶγμα. Ν' ἀγαπᾷς τ' ἀδελφάκι σου. Καὶ νὰ ἰδῆς τί εὐχαριστημένη ποῦ θὰ εἶσαι! Δὲν εἶνε ἔς τὸν κόσμον πρᾶγμα σὰν τὴν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν. Ν' ἀποφασίσῃς νὰ τ' ἀγαπᾷς τ' ἀδελφάκι σου, Μαρίκα μου· κι' ἄμα ἀρχίσῃς μιὰ φορὰ θὰ τ' ἀγαπᾷς πολὺ, πολὺ· ἡ ἀγάπη θάρρη μονάχη της. Θὰ τ' ἀγαπᾷς γιατί εἶνε παιδί της μαμάς σου· γιατί τὸ φιλοῦν τὰ ἴδια χεῖρα ποῦ ἐφιλήσαν ἐσένα, τὸ χαιδεύουν τὰ ἴδια χέρια ποῦ ἐχαιδεύσαν ἐσένα· γιατί ἡ μαμά σου τὸ ἀποκοιμίζει ἔς τὴν ἴδια ἀγκαλιά ποῦ ἀπο-

κοιμίζει ἐσένα, τοῦ δίνει τὸ ἴδιο γάλα ποῦ ἔδινε σὲ σένα, τὸ ναουρίζει μὲ τὸ ἴδιο ναουρίσμα ποῦ ἐνανούριζε ἐσένα, τὸ ἀγαπᾷ μὲ τὴν ἴδια καρδιά ποῦ ἀγαπᾷ ἐσένα. Θὰ τ' ἀγαπᾷς γιατί θάχετε μαζί τὲς ἴδιες χερὰς καὶ τὲς ἴδιες λύπες. Θὰ τ' ἀγαπᾷς γιατί εἶνε ἀδελφάκι σου!

ΜΑΡΙΚΑ, ἐτοιμαζομένη ν' ἀναγορήσῃ. — Νά, νά, αὐτὸ θὰ κάμω.

ΕΛΕΝΗ. Τί πρᾶγμα; Ὁρα καλὴ! Καὶ γιὰ ποῦ τόσο βιαστικῆ;

ΜΑΡΙΚΑ. Πάγω ἔς τὸν κῆπό σα; νὰ κόψω ὠραία

λουλούδια νὰ κάμω μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη· καὶ θὰ τὴν πάγω τῆς μαμάς καὶ θὰ τῆς πῶ: «Μαμάκα, σ' ἀγαπῶ πολὺ, καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπᾷς γιατί δὲν εἶμαι πλεῖα καλὸ κορίτσι· κ' ὕστερα θὰ πάγω ἔς τὴν κούνια τοῦ δρακούλη· θὰ φιλήσω τὸ παιχουλι προσωπάκι του, θὰ τοῦ χαιδεύσω τὸ πηγουνάκι του γιὰ νὰ μοῦ χαμογελάσῃ, καὶ θὰ τοῦ πῶ: Σ' ἀγαπῶ, γιατί εἶσαι ἀδελφάκι μου!

(Ἐν Χαιδεύσει)

ΔΙΜΙΤΡΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΓΑΠΑ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΟΥ

Σὰν πέφτει ἔξω χιόνι
Καὶ τὰ πουλιὰ παρόνε
Στοῦ δένδρου τὰ κλαδιά,
Ἀπ' τὰ παράθυρά του
Τὸ βλέπονν μὲ χαρὰ τους,
Τὰ πλούσια παιδιὰ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ τὰ ζεσταίνει
Φωτίτσα φουντωμένη
Καὶ φῶρεμα ζεστό,
Ἐπάνω ἔς τὰ στρωσίδια
Ἀρχίζονν τὰ παιγνίδια
Μὲ στόμα γέλαστό.

Παιδιὰ εὐτυχημένα,
Κ' ἐκεῖνα τὰ καίμενα
Ἄς παρηγορηθοῦν.
Ἀπλώστε τὸ χεράκι
Καὶ δότετε τοὺς ψωμίκι
Φωτιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Κραυγή εκπλήξεως επηκολούθησε την ανάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἣτις ἐξέπληξεν ἰδίᾳ τὸν φλόαρον ὀδηγόν, ὅστις, καθὼς ὅλοι οἱ σπουδαῖοι βλάκες οἵτινες ἔχουν τὴν ἀξίωσιν ὅτι γνωρίζουν τὰ πάντα, προσεπάθησε νὰ υποδείξῃ ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς κατὰ εἶχεν ὑποπτευθῆ.

«Κύριε ὀδηγέ, εἶσαι ἕνας καυχησιάρης, τῷ εἰ-

πεν ὁ Μούλει; Ἄλλα πῆγαινε νὰ φραντίσης διὰ τὴν ἀναχώρησίν μας, διότι ἀπόψε πρέπει νὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸ Κάϊρον.»

ΡΑΦ.

(Κατὰ τὸν Γερμανόν· ΧΛΟΥΦ)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΒΑΝΙΟΥ

Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΘΑ ΕΙΝΕ ΦΡΟΝΙΜΟΣ

Εἶδετέ ποτέ σας κασιμώτερον θέαμα παρὰ τὸ εὐμορφον πρόσωπον μικροῦ παιδίου φρονίμου;

«Ὁχι, βέβαια.

Εἰς τοῦ φρονίμου παιδίου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀντανακλάται τὸ γλυκὺ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μεδιάμα του εἶνε μεδιάμα ἀγγελικόν.

Πάντες το βλέπουσι καὶ αισθάνονται γαρὰν μεγάλην.

Ὁ Δημητράκης εἶνε λοιπὸν παιδίον φρόνιμον· ἀλλὰ ἡμέραν τινα δὲν εἰξεύρω πῶς του κατέβη νὰ θυμώσῃ, ὃ ἐστὶ νὰ ἀσχημίσῃ.

Ἰδοὺ δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐθύμωσεν ὁ Δημητράκης.

Τὸν ἐπῆγαν εἰς τῆς μάμμης καὶ τὸν ἐκάθισαν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἐτυχε νὰ ἀνοίξῃ ἡ ὑπερήτρια τὴν σκευοθήκην καὶ εἰς τὴν ἐπάνω θέσιν εἶδεν ὁ Δημητράκης μῆλον ἐξάισιον καὶ κόκκινον ὡς αἰ παρειαί του.

Ὁ Δημητράκης ἐξαπλώνει τὰς χεῖρας καὶ ἐκβάλλει κραυγὴν ὀξυτάτην. Καὶ ὅμως εἰξεύρει νὰ ὀμιλῇ, καὶ ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ ὀμιλήσῃ ὡς ἀνθρώπος καὶ νὰ το ζητήσῃ καὶ νὰ εἰπῇ:

— Μοῦ δίνετε αὐτὸ τὸ μηλαράκι;

Καὶ ἡ μάμμη του θά του το εἶδε μετὰ χαρῆς, διότι θά τον ἐβλεπε φρόνιμον.

Ἄλλὰ ὁ κύρ Δημητράκης ἐφώναξε δυνατὰ.

— Ἐλα καὶ μὴ φωνάζῃς σὰν ἀνόητος. Ὅταν θέλουν κατὰ τι τὰ καλά παιδάκια, τὸ ζητοῦν φρόνιμα φρόνιμα, δὲν φωνάζουν.

Δὲν τα ἀκούει αὐτὰ ὁ κύρ Δημητράκης, δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια, καὶ ἐπιμένει διότι εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν δὲν του κάμνουν τὸ θέλημά του.

Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κραυγάζῃ. Στραβώνει τὸ βόδύχρον καὶ νόστιμον στόμα του, τὸ βλέμμα του θολώνει, ἡ φωνὴ του γίνεται ἐξαλλος καὶ τρέμει ὅλον του τὸ σῶμα.

— Τὸ μῆλο! τὸ μῆλο!! τὸ μῆλο!!! τὸ σέλω! τὸ σέλω!! τὸ σέλω!!!

Ἡ μάμμη κλείει τὴν σκευοθήκην καὶ λαμβάνει τὸ πλέξιμόν της χωρὶς καθόλου νὰ ταραχθῇ καὶ ἤσυχα ἤσυχα καὶ σοβαρὰ λέγει:

— Ὅταν εἶνε φρόνιμος ὁ Δημητράκης θά του το δώσω.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς τύραννος ἀγρὸν ἠγόρασεν. Ἐπιμένει, ἐπιμένει καὶ ἀπορεῖ διὰ τὴν ἀπάθειαν τῆς μάμμης του.

Περίεργον πρᾶγμα! ὁ ἔγγονός της κλαίει καὶ ὀδύρεται καὶ αὐτὴ κἀθηται καὶ πλέκει ἀπαθέστατα.

Μήπως ἐκωφάθη ἡ μάμμη καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ φωνάζῃ περισσότερο ὁ ἔγγονός της διὰ νὰ τον ἀκούσῃ;

Ἄς δοκιμάσῃ ὀλίγον νὰ φωνάζῃ δυνατώτερα.

Καὶ παρעוθὺς ἡ οἰκία ὅλη σειεται ὡς νὰ γίνεταί σεισμός, τὰ ὑαλῖα τῶν παραθύρων τρίζουσι, ἡ γάτος τρομάζει καὶ φεύγει περίφοβος, καὶ ὁ μικρὸς ἀτακτος κυλιέται κατὰ γῆς καὶ περιστρέφεται ὡς ὄφις.

Τώρα εἰπατέ μοι, σὰς παρακαλῶ, εὐρίσκετε τὴν παραμικρὰν ὁμοιότητα μεταξὺ τοῦ μικροῦ καὶ χαριστάτου Χερουβιμ καὶ τοῦ μικροῦ τούτου καὶ ἀσχημοτάτου δαίμονος!

Εἶνε φοβερὰ ὀργισμένος ὁ Δημητράκης καὶ ὅμως ἔχει τὸν νοῦν του καὶ εἰς τὸ μῆλον καὶ σκέπτεται: «Τὸ σέλω τὸ μῆλο καὶ σὰ μού το ζῶσουν! Ἄς φωνάξω.»

Ἄλλὰ τὰ πάντα ἔχουσι καὶ τὸ τέλος των... περιμένετε ὀλίγον καὶ θὰ ξεθυμώσῃ.

Ἀκόμη εἶνε ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ τᾶπτος καὶ κυλιέται ἀσθμαίνων καὶ ἀποκαμωμένος. Δὲν ἔχει πλέον δύναμιν νὰ φωνάζῃ.

Κρίμα ἔς τὸν κόπον του, κρίμα ἔς τῆς φωνῆς του, δὲν του το εἶδον τὸ μῆλον!

Κατ' ὀλίγον τὰ δάκρυά του ἐστέγνωσαν, οἱ λυγμοὶ ἔπαυσαν!

Δὲν κατώρθωσε τίποτε, ἐνικήθη καὶ το ἐνόησε καλλίστα. Ἄλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι ὁ μικρὸς Δημητράκης εἶνε παιδίον ἀφιλότιμον, τούναντίον μάστιγα ἔχει καὶ ἔχει φιλοτιμίαν πολλήν. καὶ θά

τοῦ μικροῦ ἐγγόνου της, καὶ εἶδε τὴν εὐλικρινῆ μετάνοιάν του, ἀφίνει παρעוθὺς τὸ πλέξιμόν της, τρέχει εἰς τὴν σκευοθήκην, τὴν ἀνοίγει, λαμβάνει τὸ κοητὸν μῆλον καὶ το προσφέρει πρὸς τὸν Δημητράκην λέγουσα:

— Νά, πουλάκι μου, τὸ μηλαράκι. Σοῦ το

Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΘΑ ΕΙΝΕ ΦΡΟΝΙΜΟΣ

αἰσθανθῇ τὸ φοβερὸν σφάλμα του καὶ θά μετανοήσῃ.

Καὶ ἰδοὺ μετενόησε, καὶ διὰ φωνῆς γλυκυτάτης εἶπε στεναζών:

— Ὁ Δημητράκης θά εἶνε φρόνιμος.

Ἡ μάμμη καθὼς ἤκουσε τὴν γλυκειὰν φωνὴν

δίδω διότι εἶσαι φρόνιμος.

Καὶ παρעוθὺς ἐφάνη πάλιν τὸ μεδιάμα εἰς τὸ ἀγγελικὸν καὶ γλυκυτάτον στόμα τοῦ Δημητράκη, ὅστις ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἔμαθεν ὅτι ὅστις θέλει μῆλον πρέπει νὰ εἶνε φρόνιμος.

Π. 1. ♦

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΒΡΟΧΗ

Ὁ ἥλιος λέγει ἔς τὴν βροχὴν: «Πᾶρε τὴ συννεφία σου, δὲν θέλω τὴν κλαφάριχά νά ἔχω συντροφιά σου» καὶ δὲν θωρεῖς ποῖς χάνομαι, βροχὴ μου, δὲν κυτᾶξεις ὅτι μὲ μαύρα σύννεφα τὴν ὄψιν μου σκεπάζεις; ἢ λέγει ἔς τὸν ἥλιο ἡ βροχὴ: «Μίλεις μὲ ἑρηφάνεια.

μὰ ποῖς τὰ μαύρα σύννεφα μου φέρνεις ἔς τὰ οὐράνια; εὐὲ μὲ φέρνεις ἀπ' τὴ γῆ μὲ τὴ ρωτιχὴ ποῦ βγάξεις καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ σύννεφα ἐξοῦ μου τ' ἀραδιάξεις. Τώρα λοιπὸν μὴ θλιβῆσαι καὶ μὴ παραπονεῖσαι, ὅ,τι κακὰ κ' ἂν σοῦ συμβῆ ἀ ἀφορμὴ θὰ εἶσαι.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΩΜΗΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ο ΜΑΝΤΙΣ

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ μας δεῖξετε καὶ ἐν παιγνίδιον διασκεδαστικώτατον, εὐκολώτατον καὶ ταυτοχρόνως δυσκολώτατον.

— Μετὰ χαρὰς θὰ σας δεῖξω τὸν μάντιν. Εἰς προσοχὴν!

Πάντες οἱ παρόντες λαμβάνουσιν ἀνά ἐν τεμάχιον χαρτίου καὶ ἐπ' αὐτοῦ γράφει ἑκάστος μίαν ἐρώτησιν οἷαν δήποτε θέλει. Ἐπειτα διπλώνει τὸ χαρτίον καὶ το ρίπτει εἰς μικρὸν κανίστρον τὸ ὁποῖον εἶνε ἐμπροσθεν ἐκείνου ὅστις θὰ μαντεύσῃ.

Τότε ὁ μάντις ἀναγγέλλει ὅτι θὰ ἀποκριθῆ εἰς μίαν ἑκάστην τῶν ἐρωτήσεων χωρὶς νὰ τὰς ἀναγνώσῃ· διότι πῶς θὰ ἴτα μαντις, ἂν τὰς ἀναγνώσῃ; Λαμβάνει καὶ αὐτὸς τεμάχιον χαρτίου καὶ γράφει μίαν ἀπόκρισιν, διπλώνει τὸ χαρτίον καὶ το ἐγχειρίζει εἰς τινὰ τῶν παρακαθημένων, ταυτοχρόνως λαμβάνει ἐκ τοῦ κανίστρου μίαν ἐρώτησιν, τὴν ἐκδιπλώνει καὶ ἀναγινώσκει μεγάλη τῆ φωνῇ. Ὑποθετῶν ὅτι ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶνε:

— Ἀγαπᾶτε τὸν χειμῶνα;

Τότε ὁ μάντις ἀποτεινόμενος πρὸς ἐκείνον ὅστις κρατεῖ τὴν ἀπόκρισιν λέγει πρὸς αὐτάν;

— Ἀνοίξατε παρακαλῶ τὸ χαρτίον ὅπου σας εἶδωκα καὶ ἀναγνώσατέ το.

Ἀνοίγει ἐκεῖνος τὸ χαρτίον καὶ ἀναγινώσκει:

— Ὅχι, διότι κρυώνω καὶ κάμνω χιονίστρες.

Πάντες ἐκπλήττονται ἀκούοντες τὴν ἀπόκρισιν ταύτην, ἥτις συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἐρώτησιν, καὶ ὁ μάντις δὲν τὴν εἶχεν ἀναγνώσῃ πρότερον.

Τὸ παιγνίδιον ἐξακολουθεῖ, καὶ πάλιν ὁ μάντις γράφει ἐπὶ ἄλλου χαρτίου ἄλλην ἀπόκρισιν καὶ τὴν ἐγχειρίζει εἴτε εἰς τὸν αὐτὸν εἴτε εἰς ἄλλον τινά.

Λαμβάνει ἐκ τοῦ κανίστρου ἄλλην ἐρώτησιν,

τὴν ἀναγινώσκει δυνατὰ καὶ ἡ ἐγγραφὸς ἀποκρίσας συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἐρώτησιν, ὡς νὰ τὰς ἐγράφε καὶ τὰς δύο εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος.

Μυστήριον!

Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν σας κρύπτω ποτὲ τίποτε θὰ σας ἐξηγήσω τί συμβαίνει.

Ἐκεῖνος ὅστις πρόκειται νὰ μαντεύσῃ πρέπει νὰ ἔχη ἕνα σπυργόν.

Ὁ σπυργός οὗτος λέγει εἰς τὸν μάντιν ποῖαν ἐρώτησιν θὰ γράψῃ αὐτός, καὶ ἀφ' οὗ διπλώσῃ τὴν ἐρώτησιν του κάμνει σημεῖόν τι ἐπὶ τοῦ χαρτίου εἴτε διπλώνων αὐτὸ περισσότερον εἴτε διπλώνων αὐτὸ κατ' ἄλλον τρόπον, ὥστε ὅταν ἀναμειχθῆ ἐντὸς τοῦ κανίστρου μετὰ τῶν ἄλλων χαρτίων νὰ διακρίνεται εὐκόλως ὑπὸ τοῦ μάντεως.

Ἄλλ' ὅμως ἂν οἱ παίζοντες εἶνε πολλοί, δυνατὰ ὁ μάντις μόνος του νὰ ρέψῃ εἰς τὸ κανίστρον κρυφίως καὶ ἐπιθεξίως τὸ χαρτίον, ὅπερ θὰ περιέχῃ τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποῖαν αὐτὸς θέλει.

Τῆς ἐρωτήσεως ταύτης ἀπόκρισις θὰ εἶνε ἡ πρώτη ἀπόκρισις τὴν ὁποῖαν θὰ γράψῃ ὁ μάντις καὶ θὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τινὰ τῶν παρακαθημένων.

Ἀλλὰ δὲν θὰ λάβῃ ἐκ τοῦ κανίστρου τὸ χαρτίον τοῦτο, θὰ το ἀφήσῃ τελευταῖον, θὰ λάβῃ δὲ ἐν ἄλλο ὁποῖον θέλῃ.

Ὑποθετῶν ὅτι ἡ ἐρώτησις τὴν ὁποῖαν μας εἶπεν ὁ σπυργός εἶνε:

— Ἀγαπᾶτε τὸν χειμῶνα;

Ὁ δὲ μάντις ἔχει γράψῃ τὴν ἀπόκρισιν:

— Ὅχι, διότι κρυώνω καὶ κάμνω χιονίστρες.

Ἐννοεῖτε ὅτι τὸ πρῶτον χαρτίον ὅπερ ἐλάθωμεν ἐκ τοῦ κανίστρου δὲν περιεῖχε τὴν ἐρώτησιν.

Ἀγαπᾶτε τὸν χειμῶνα;», ἀλλὰ ἄλλην, παραδείγματος χάριν τὴν ἐξῆς:

— Ἀγαπᾶτε τὸν χορὸν;

Ὁ μάντις ὅμως ἀτάραχος καὶ μετ' ἀδιαφορίας σχίζει τὴν ἐρώτησιν εἰς μικρὰ μικρὰ τεμάχια

ὥστε νὰ μὴ δυνηθῆ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἄλλος τις διὰτι τότε θὰ ἀνακαλυφθῆ τὸ μυστήριον.

Ὁ μάντις ἔρχεται τὸ χαρτίον ἀλλὰ ἐνθυμείται τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποῖαν περιεῖχε. Πρέπει δὲ νὰ τὴν ἐνθυμῆται, διότι εἰς αὐτὴν θὰ ἀποκριθῆ. Γράφει λοιπὸν ἐπὶ χαρτίου τὴν κατάλληλον ἀπόκρισιν:

— Ἀγαπῶ τὸν χορὸν διότι εἶνε διασκεδάσις εὐάρεστος καὶ ὠφέλιμος.

Ἐκ νέου ἐκπλήσσονται οἱ παρακαθημένοι βλέποντες πόσον κατάλληλος εἶνε ἡ ἀπόκρισις εἰς τὴν ἐρώτησιν.

Καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

— Ἐνοήσατε τὸ μυστήριον;

— Μάλιστα, μάλιστα.

Ἡ ἀπόκρισις συμφωνεῖ οὐχὶ πρὸς τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποῖαν ἀναγινώσκει ὁ μάντις, ἀλλ' εἰς

τὴν ἐρώτησιν ἥτις περιεῖχτο εἰς τὸ προηγουμένον χαρτίον τὸ ὁποῖον ἔσχισε.

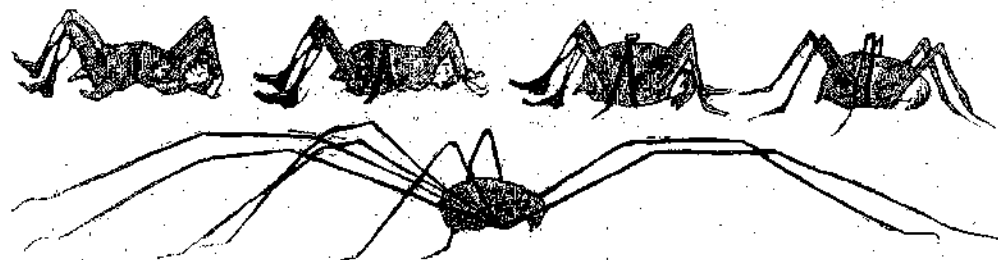
Τέλος πάντων ἀφ' οὗ σίγησι πάντα τὰ χαρτῖα θὰ ἱκομῆν ἐντὸς τοῦ κανίστρου τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἔχει τὴν ἐρώτησιν:

— Ἀγαπᾶτε τὸν χειμῶνα;

Ἀλλὰ δὲν θὰ εἴπῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀλλὰ τὴν ταῦ προηγουμένου χαρτίου.

Ἄν τις τῶν παρακαθημένων ἀνακαλύψῃ τὸ μυστήριον, ὁ μάντις ἄς τὸν παρακαλέσῃ νὰ μὴ το μαρτυρήσῃ. Ὑποθέτω δὲ ὅτι ὁ ἀνακαλύψας θὰ εἶνε παιδίον καλῶς ἀνατεθραμμένον ἢ κοράσιον χαριέστατον, καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ τὸν σοφὸν καὶ νὰ το μαρτυρήσῃ. Ὁ δὲ μάντις διὰ νὰ ἀνταμείψῃ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνακαλύψαντος θὰ τὸν διδάξῃ τὸ παιγνίδιον καὶ θὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν του. Φ.

ΑΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Ἴδετε τί κατήντησε νὰ γίνῃ ἐν κφιλότιμον καὶ ὀκνηρὸν παιδίον!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος μίαν ἡμέραν εὕρισκε τὸν πατέρα τοῦ μόνου καὶ τοῦ λέγει:

— Πατέρα, δεῖρέ με ὄλιγον.

— Καὶ διατὴ παιδί μου, νὰ σε δεῖρω;

— Ἐπειδὴ κάθε φορὰ ποῦ μὲ δεῖρνεῖς ἡ μητέρα μου δίνει γλυκό.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Μουσουργοῦ.

**

Τὸν Κουφιοκεφαλάκην συναντᾷ εἰς μεθυσημένον καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

— Δὲν μοῦ λές, ἀρχοντόπουλο, ὁ ἥλιος εἶνε αὐτὸ ποῦ φαίνεται ἐκεῖ ἄφ' ἡλᾶ ἔς τὸν οὐρανὸν, ἢ τὸ φεγγάρι;

— Δὲν ξέρω, κύριε, εἶμαι νεοφερμένος ἔς τὴν Ἀθήνα, ἀποκρίνεται ὁ Κουφιοκεφαλάκης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς Ἀκαδημίας.

**

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἦτον μία ὄραία μεγάλη τούρτα.

Εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο εὕρισκοντο ἡ Φιφὴ καὶ ἡ θεὰ της.

Ἡ θεὰ εἶπεν εἰς τὴν Φιφὴν:

— Πήγαινε, παιδάκι μου, νὰ μοῦ φέρῃς τὸ σμαμάκι ἀπὸ τὴν τραπέζαν.

Ἡ Φιφὴ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ὑπάγῃ, ἡ δὲ θεὰ εἶπεν:

— Δὲν ἀκουσε, Φιφὴ;

— Ναι! ἀκουσα, εἶπε τὸ κοράσιον, ἀλλ' ἂν φύγω, ποῖος θὰ προσέχῃ τὴν τούρταν;

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Καλεῖ Φίλου.

**

— Ἐρχεσθε διὰ τὸ ἐνοίκιον; ἠρώτησεν ὁ Μίσιος τὸν οἰκοδεσπότην.

— Ναι, μικρὸ μού, ἀπήτησεν ὁ οἰκοδεσπότης.

— Ἡ μαμά δὲν εἶνε ἐδῶ, καὶ ἔλησημῶνες ν' ἀφήσῃ τὰ χρέματα.

— Καὶ πῶς τὸ εἰξεύρετε ὅτι ἔλησημῶνησε;

— Ἡ ἴδια μοῦ τὸ εἶπε ὅταν ἔφευγε.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀρροῖου.

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Διὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου λήγει τὸ 10^{ον} ἔτος τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Φιλοτιμούμενοι νὰ καταστήσωμεν τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἀντάξιον τῆς περὶ αὐτοῦ ἀρίστης ἰδέας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Πανελληνίου θέλομεν ἐπενέγκαι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1889 οὐσιώδεις βελτιώσεις μελλούσας νὰ καταστήσωσι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἔτι μᾶλλον ἀξιογάπητον καὶ κλεισπαστον σύντροφον πάσης ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξκολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ κατὰ τὸ 11^{ον} ἔτος 1889 παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσι ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των πέμποντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς. Δι' ἕκαστον συνδρομητὴν τίποτε δὲν σημαίνει νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν του ἓνα ἢ δύο μῆνας ἐνωρίτερον, ἐνῶ τούναντιον ἡμᾶς ἡ ταχεῖα καὶ ἀμεσος πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ πολλοῦς κόπους καὶ φροντιδας, καὶ ἀπὸ σπουδαιότητην ἀπώλειαν χρόνου, εἰς ἀνταλλαγὴν ἀλληλογραφίας καὶ εἰς λογιστικὴν ἐργασίαν κατατριβομένου, ἐνῶ ἐπιωφελέστερον δι' αὐτοὺς τούτους τὸν συνδρομητὰς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ καταναλίσκωμεν τὸν χρόνον μας εἰς τελειοποιήσιν τοῦ περιοδικοῦ.

Οὐδόλως λοιπὸν ἀμφισβῆλλομεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπέρο τῆς προόδου τοῦ φύλλου ἡμῶν, οἱ ἀγκυῶντες πράγματι αὐτό, οἱ ἀληθεῖς τέλος φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ σπεύσωσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παράκλησίν μας ταύτην, πέμποντες ἡμῖν με πρώτην εὐκαιρίαν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των.

Ἡ Διεύθυνσις

ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Εἰς πάντα παλαιὸν ἢ νέον συνδρομητὴν πληρῶντα τὴν συνδρομὴν του διὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τοῦ ἔτους 1889 πρὸ τῆς 15^{ης} προσεχοῦς Φεβρουαρίου

ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΔΩΡΟΝ

τὸ ἐκδοθησόμενον τὴν 10 Ἰανουαρίου ἐκ σελίδων 128 κομψότατον βιβλίον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

συλλεγθὲν καὶ ἐκδομένον ὑπὸ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΥΦΑΡΓΙΟΥ Διευθυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

Τὸ βιβλίον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ὅμοιον οὐδέποτε ἐξεδόθη ἐν Ἑλλάδι, εἶνε προωρισμένον νὰ κατοικήσῃ τὴν ἀγάπην μικρῶν καὶ μεγάλων, πτωχῶν καὶ πλουσιῶν, παντὸς φύλου, πάσης τάξεως, πάσης ἰδιοσυγκρασίας. Θὰ εἶνε τὸ χαϊδεύμενον βιβλιάρκι πάσης οἰκογενείας. Ἐκαστος ἀφοῦ τὸ διαβάσῃ δέκα τοῦλάχιστον φορὰς διὰ τὸν ἑαυτὸν του θὰ θέλῃ νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ εἰς κάθε φίλον του εἰς κάθε ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ μὴ τὸν βλέπῃ λυπημένον καὶ μελαγχολικόν ἀλλὰ χαρούμενον καὶ γελαστόν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀγαπᾷ τοὺς συνδρομητὰς τῆς καὶ θέ-

λει νὰ τοὺς βλέπῃ πάντοτε χαρούμενους καὶ γελαστούς, διὰ τοῦτο ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟ «ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» εἰς πάντα παλαιὸν ἢ νέον συνδρομητὴν πληρῶντα ἡμῖν τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ ἔτος 1889 πρὸ τῆς 15^{ης} Φεβρουαρίου.

ΠΡΟΣΕΤΙ

εἰς πάντας τοὺς προπληρόνοντας ἡμῖν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1889 πρὸ τῆς 15^{ης} Φεβρουαρίου.

ΠΑΡΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑΝ

νὰ ἀποκτήσωσι με τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ἀξίας των τοὺς μέχρι τοῦδε ἐκδομένους τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ εἴτε πάντας ὁμοῦ εἴτε τινὰς μόνον ἐξ αὐτῶν, εἴτε καὶ ἓνα μόνον ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκτήσωσι. Τὴν ἐξαιρετικὴν διατίμησιν τῶν τόμων τούτων, ἥτις ἰσχύει μόνον μέχρι τῆς 15^{ης} Φεβρουαρίου καὶ μόνον διὰ τοὺς προπληρόνοντας ἡμῖν πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1889, εὐρίσκουσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπιωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας ἐν τῇ συναποστελλομένῃ μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀγγελίᾳ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.		Σελ.
Ἄγγλοι (οἱ) ποτὲ δὲν κλαίουσι	77	Μάρκος (ὁ) καὶ ὁ Κουκουρικός	155
Ἀληθεῖς (μετὰ εἰκόνας)	24	Μαῦρα γέρια (μετὰ 3 εἰκόνων)	167
Ἀπόφασις (ἡ) τοῦ Σβουράκη	98	Μέτρον τῆς ἀξίας δὲν εἶνε ὁ ἐξωτερικὸς ὄγκος	158
Ἀστικὸν Παρθεναγωγεῖον	15	Μὴ χειρότερα (μετὰ εἰκόνας)	120
Ἀχάριστοι (μετὰ εἰκόνας)	33, 52	Μικρα (ἡ) Λουκία	62
Ἄθριον... ἀθριον... (μετὰ εἰκόνας)	156	Μεταμορφώσεις καὶ (μετὰ εἰκόνας)	187
Βασιλόπητα (ἡ)	162	Μικρὸς μικρὸς (ὁ) ἔγγελος (μετὰ εἰκόνας)	112
Βιογραφία κοσμοφύου (μετὰ εἰκόνας)	131	Ὅσιος φιλόσοφος (μετὰ εἰκόνας)	136
Γενναῖος (ὁ) Δημήτριος	54	Ὅσιος στρώσης θὰ πλαγιάσῃ (κωμωδία μονόπρακτος)	84
Γίδα (ἡ)	134	Ὅρρανό (τὸ) κορίτσι	22
Δημήτριος καὶ Τριπτόλεμος (μετὰ εἰκόνας)	8	Παιθήματα (τὰ) μαθήματα (κωμωδία μονόπρακτος μετὰ 2 εἰκόνων)	97
Δημητράκης (ὁ) θὰ εἶνε φρόνημος (μετὰ εἰκόνας)	184	Παγερθία : Πόσοι μετετέθησαν ;	142
Δύο (τὰ) ἀρχοντοπούλα καὶ ὁ μικρὸς Ἄνδρας	76	ὁ μάντις	186
Δύο (οἱ) υἱοὶ τοῦ βασιλέως	118	Παιδιά τετράγεια (μετὰ εἰκόνας)	177
Ἐμβόλαιμαθῆς (ὁ) (μετὰ εἰκόνας)	12	Παιδικὸν πνεῦμα	15, 32
Ἐξω τοῦ ζαχαροπλαστείου	110	Παναγιώτης Κουρτίδης	160
Ἔργασια (ἡ) εἶνε μήτηρ τῆς εὐτυχίας	135	Παραγγέλματα	165
Θὰ γίνω ἰατρός ;	7	Παραμῦθι (τὸ) τοῦ κοῦκου (μετὰ εἰκόνας)	65
Ἱστορία νέφους	174	Παραμῦθι (τὸ) τοῦ λύκου καὶ τῆς ἀλωπούς	142
Ἰωάννης Καστέρας (Συνέχεια καὶ τέλος μετὰ 6 εἰκόνων)	6, 17, 37, 49, 74, 81	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 188	142
Καλὴ χροῖσις τοῦ χρόνου	31	Πῶς ἐγίναν τὰ χρώματα	121
Καλλίτερα με τὸ καλὸν παρά με τὸ κακὸν	166	Σπουργίτης (ὁ) καὶ ὁ λύκος	47
Κερδάνιον (τὸ) (Συνέχεια καὶ τέλος μετὰ 22 εἰκόνων) 1, 27, 41, 57, 69, 88, 104, 121, 137, 149, 168, 182	129	Τρελλὸς (ὁ)	146
Κοπήρ (ὁ) τοῦ Ἰνδοῦ ἡγάρματος (μετὰ εἰκόνας)	129	Τὴν πρὸ τῶν ἐν Αἴγῳ ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντων	15
Λάπη (ἡ) τῆς Μαρίας (παιδικὸς διάλογος)	471	Φαντασμένη (ἡ)	103
Μαγευμένη (ἡ) φλογέρα	102	Χωρὶς ἀνθρακὸν δὲν ὑπάρχει πῦρ (μετὰ εἰκόνας)	145

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελ.		Σελ.
Ἀγάπη τὸν πλησίον σου	181	Ναυόβρισμα	174
Ἀσμάτιον	112	Ἐόσνα, Ἑόσνα	21
Γρηὴ (ἡ) καὶ τὸ παιδάκι	31	Προσουχὴ	6
Δύστυχα (τὰ) παιδιὰ	40	Τράγος καὶ ἀλώπηξ	8
Ἥλιος καὶ βροχὴ	186	Χριστούγεννα (τὰ)	166

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἡ τόμος αὗτος περιέχει 55 εἰκονογραφίας.

